PRIČE IZ ISTORIJE ISLAMA
za djecu

Ebu Hasen En-Nedevi

PRIČE IZ ISTORIJE ISLAMA ZA DJECU

Ebul Hasen En-Nedevi

U ime Allaha Milostivog Samilosnog

Predgovor

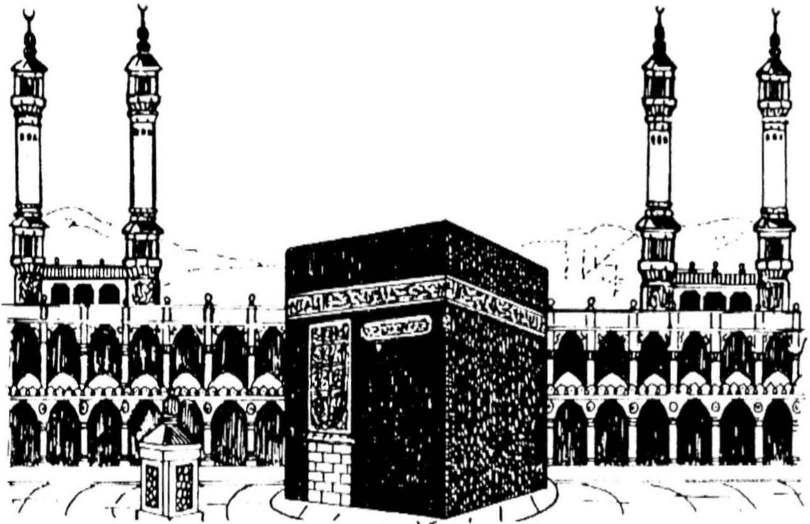
Pred sobom imamo Priče iz istorije islama koje su namijenjene za mlađe koji tek ulaze u život i nova saznanja. Islamska literatura za djecu prava je rijetkost na bosanskom jeziku i pored činjenice što je od velike važnosti u odgojnom i obrazovnom smislu. Kada uzmemo u obzir da na mlađim generacijama ostaje emanet ove vjere s jedne strane i da su upravo mladi izloženi mnogim opasnostima od kojih je gubljenje muslimanskog identiteta, oponašanje nevjernika, želja za zabavom i provodom nepoznavajući propise islama i sl. s druge strane, onda nam se upotpunjava slika važnosti i nužnosti literature za mlade. Ovo je jedan poticaj roditeljima da kroz pouke ovih i sličnih događaja iz istorije islama pruže svojoj djeci jedan novi oblik islamskog obrazovanja i odgoja i da u njih usade, od malih nogu, sve moralne osobine kojima bi se morao okititi svaki musliman.

Pisac ove knjige, književnik Ebul Hasen En-Nedevi istakao je kroz svako kazivanje po jednu ili više vrlina kojima uči naše mlade na najinteresantniji način, a to su priče. Rečeno u knjizi nije izmišljeno, već su dijelovi zbilje i stvarnosti u kojima su imali ulogu oni najbolji na koje se u dobru trebamo ugledati. Po stilu knjiga je prvenstveno namijenjena mlađem uzrastu, ali se i stariji njom mogu lijepo okoristiti.

Nadamo se da će knjiga, sa Allahovom pomoći, postići svoj cilj i naići na širok prijem kod mnogih.

Allah je najbolji čuvar i On je najmilostiviji

Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rođen je u Mekki. Mekka je njegova domovina i domovina njegovih predaka. Njeni stanovnici obožavali su kipove. Živjeli su životom neukih i neupućenih ljudi. Uzvišeni Allah nije bio zadovoljan time.

U Mekki su bili kipovi i vladalo je neznanje. U njoj su se, također, činile mnogobrojne nepravde. To je bilo uzrokom da je Allah poslao Svoga poslanika koji je tada imao četrdeset godina.

Spustio mu je Objavu i naredio da poziva u tevhid-vjerovanje da je samo Allah Gospodar svega i da samo On zaslužuje da bude obožavan, te da poziva čistoj vjeri i plemenitim djelima.

Stanovnici Mekke izrazili su neprijateljstvo prema njemu, tako da je bilo teško stanje za pozivanje ljudi Allahu.

Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, naređeno je da učini Hidžru (preseljenje) u Medinu. Izašao je iz Mekke, a sa njim i njegov vjerni prijatelj Ebu-Bekr, radijallahu anhu, krijući se od nevjernika. Mušrici (mnogobošci) su slijedili njihove tragove.

Njih dvojica stigli su do pećine Sevr, koja se nalazila na jednom brdu između Mekke i Medine. Ušli su u pećinu.

Tako je zaklonio Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i Ebu-Bekra. Potjera je stigla pred sami ulaz pećine. Trebalo je samo da se sagnu kako bi vidjeli one koje traže, ali ih je Allah onemogućio u tome.

Dok su bili u pećini Ebu-Bekr je vidio stope nevjernika, pa reče:

“O Allahov Poslaniče, kada bi se samo jedan od njih sageo, vidio bi nas!”

Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, mu odgovori:

“Šta misliš o dvojici s kojima je Allah treći?”

Uzvišeni Allah o tome kaže:

"... kad je s njim bio samo drug njegov, kad su njih dvojica bili u pećini i kad je on rekao drugu svome: "Ne brini se, Allah je s nama!"[1]

Potjera je bila zbunjena, te su se vratili.

Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, nastanio se u Medini. Pozivanje u islam se počelo širiti. Ljudi su ulazili u Allahovu vjeru. Mržnja Kuriješija i ostalih nevjernika ostala je kakva je i bila.

Počeli su se boriti protiv Islama i muslimana. Muslimani su im se suprotstavili krećući s oružjem na oružje, s vojskom na vojsku.

Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, izašao je u jednu bitku. Znate li o kojoj se bici radi?

Nadam se da znate da su muslimani izašli i borili se na Allahovom putu. Borili su se protiv nevjernika radi Uzvišenog Allaha.

Nadam se da znate i vrijednost borbe na Allahovom putu. Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem ponekad je izlazio sa ostalim muslimanima u borbu. Nekada ostajao u Medini radi nekih obaveza ili opće koristi, a slao bi vojsku.

To je bila jedna od bitaka u koju je krenuo Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, na čelu muslimanske vojske kako bi se borio na Allahovom putu.

Da, Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, izašao je u bitku i vratio se iz nje popodne. Bili su ljetni dani, pa se Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, želio odmoriti. Nema drugog mjesta u pustinji gdje bi se čovjek mogao skloniti od ljetne vrućine osim hlada kojeg pravi drvo. U pustinji, u arapskim krajevima, nema visokog drveća. Postoji samo drvo akacija.

---

[1] Et-Tewba, 40.

Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, smjestio se u hladu akacije. Objesio je svoju sablju o drvo. Ljudi su se razišli i pospali. Zaspao je i Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem.
U tom je prišao jedan od nevjernika.
Poslanikova, sallallahu alejhi ve sellem, sablja visila je okačena o stablo tog drveta. Bila je u koricama. Nevjernik je uzeo njegovu sablju i isukao je iz korica. Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, tada se probudi.
Onda nevjernik, kojem je u ruci bila isukana sablja, upita Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem:
“Bojiš li me se?”
Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, mu odgovori:
“Ne!”
“Ko će te zaštiti od mene?” – upita nevjernik.
“Allah!” - odgovori mu Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem.
Kada je to čuo, nevjerniku ispade sablja iz ruku, pa je uze Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, i upita ga:
“Ko će tebe sada zaštiti od mene?”
“Lijepo postupi prema meni,” – reče on.
Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, ga zatim upita:
“Svjedočiš li da nema drugog boga osim Allaha i da sam ja Allahov Poslanik?”
“Ne! Ali ja ti obećavam da se neću boriti protiv tebe, niti ću biti sa onima koji se bore protiv tebe,” – odgovori on.
Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, ga tada pusti, te je on prišao ashabima (drugovima Allahovog Poslanika) i rekao:
“Dolazim vam od najboljeg čovjeka.”

Gladni domaćin

Muhadžiri i ensarije

Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, i njegovi drugovi (ashabi) učinili su Hidžru iz Mekke u Jesrib (Medinu). Tu su se i nastanili.

Učinili su Hidžru u Jesrib, ostavljajući iza sebe svoje kuće, imetke i braću, pa ih je Allah nazvao muhadžirima (onima koji su učinili Hidžru).

Dočekali su ih muslimani u Jesribu koji su bili sretni i radosni zbog njihovog dolaska. Poželjeli su im dobrodošlicu i rekli im da se osjećaju kao kod svoje kuće.

Prihvatili su ih u svoje kuće i stavili im na raspolaganje svoje imetke i imanja, pa ih je Allah nazvao ensarijama (pomagačima).

Muhadžiri su učili dovu za ensarije da im Allah da bereket u njihovim imecima, njihovim imanjima i njihovim porodicama. Rekli su im da oni nemaju potrebu za tim što im je ponuđeno.

Zatražili su od njih da ih samo upute na pijacu kako bi mogli trgovati i stjecati imetak.

Tako su i uradili. Otišli su na pijacu, kupovali i prodavali, pa je Allah dao da se brzo obogate.

Jesrib je postao grad Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, pa su ga svi počeli zvati Medinetur-resul (Poslanikov Grad) ili samo Medina (Grad).

Medina je postala grad Islama, jedan i jedini grad Islama u svijetu.

Medina je bila sklonište svim muslimanima. Kada bi neko primio Islam ili ga je mučio njegov narod, učinio bi Hidžru u Medinu i bio bi siguran.
Medina je ujedno bila i škola Islama, jedna i jedina škola Islama u svijetu.
Kada bi neko primio islam, morao se podučiti vjeri i naučiti šta je halal, a šta haram. Morao je naučiti vjerske propise, naučiti Kur'an, te naučiti kako se klanja i kako se posti.
Kako musliman može klanjati i postiti, da obožava Allaha bez znanja?! Kako može živjeti bez znanja?!
Gdje će ići da nauči šta je vjera? U Mekku?
Ne!
U Taif?
Ne! Tamo nema nikoga ko poučava tome šta je vjera.
Medina je bila škola Islama, jedna i jedina škola Islama u svijetu, pa mora se uputiti prema njoj.
Muslimani iz svih krajeva hrlili su u Medinu. Neki su bježali u Medinu kako bi se sačuvali iskušenja, a neki kako bi naučili šta je to vjera.
Oni su bili gosti.
Dolazili bi Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, a on bi im se radovao i izražavao riječi dobrodošlice.
Oni su bili gosti Allaha i Njegovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem.
Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, želio ih je ugostiti i nahraniti, jer su oni bili njegovi gosti.
Međutim, on je bio vrlo skroman. Jeo bi, pa bi Allahu zahvaljivao na tome. Bio bi gladan, pa bi to strpljivo podnosio.
U kući Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, često se ne bi potpaljivala vatra, niti bi se kuhala hrana. Ali Allahov

Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, nije želio da njegovi gosti ostanu gladni, jer oni su gosti Allaha i Njegovog Poslanika.
Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao je:
"Ko vjeruje u Allaha i Sudnji dan, neka ugosti (počasti) svoga gosta."
Muslimani u Medini bili su poput jedne porodice. Medina im je bila jedan dom. Tako kada bi Vjerovjesniku, sallallahu alejhi ve sellem, došli gosti, on bi ih rasporedio po kućama, pa bi domaćini poveli te goste sa sobom i ugostili ih.
Oni bi otišli sa svojim domaćinima njihovim kućama, pa bi jeli i spavali kao da su jeli u jednoj kući, kao da su gosti kod samo jednog čovjeka. To je zato jer su oni bili gosti Allaha i Njegovog Poslanika ma gdje bili.
Među ensarijama je bio jedan čovjek koji je volio Allaha i Njegovog Poslanika i kojeg je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, volio. To je Ebu-Talha el-Ensari, radijallahu anhu.
Ebu Talha je imao jednu bašču u kojoj je bilo hlada i pitke vode.
Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, ponekad je išao kod njega, sjedio u njegovoj bašči i pio hladnu vodu.
Jednog dana Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, i Ebu -Bekr, radijallahu anhu, otišli su u bašču Ebu-Talhe, pa su sjeli i pili vodu. Došao je Ebu-Talha i puno se obradovao kada je ugledao njih dvojicu. Krenuo je da zakolje ovcu.
Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, mu reče:
"Nemoj zaklati onu koja ima janje i onu koja daje mlijeko."
Ebu-Talha im je zaklao ovcu i skuhao je, pa su jeli. Zahvalili su Allahu na tome. Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, proučio je dovu za Ebu-Talhu.
Jedne prilike Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, dođoše gosti. On ih je podijelio po kućama medinskih

muslimana. Svi su uzeli goste, pa i Ebu-Talha. Bio je radostan zbog gostiju.
Bio je radostan, jer se nadao da će time biti zadovoljni Allah i Njegov Poslanik, a nadao se i nagradi na ahiretu.
Krenuo je Ebu-Talha sa svojim gostima, a nije znao hoće li u kući naći hrane za goste. Razmislio je o tome šta je njegova žena Ummu-Sulejm spremila. Pitao se da li u kući ima viška hrane za goste.
Nije znao da li su djeca zaspala ili čekaju jelo.
Nije brinuo o tome. Stigao je kući sav radostan i sretan vodeći sa sobom goste. Pokucao je na vrata i nazvao selam ukućanima.
“Esselamu alejkum. Mogu li ući?” – upita on.
Iz kuće mu odgovoriše:
“Ve alejkumus-selam. Uđi.”
Ebu-Talha je ušao i radosnim glasom rekao:
“Sa mnom su gosti Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem.”
Ummu-Sulejm radosnim glasom reče:
“Dobro došli gosti Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem.”
“Šta ima u kući od hrane?” – upita Ebu-Talha.
“Samo hrana za djecu.” – odgovori Ummu-Sulejm, ne očajavajući i ne strahujući.
Šta da radi Ebu-Talha kad nema dovoljno hrane za sve ukućane?! Kako će onda imati za goste?!
Razmišljao je Ebu-Talha, a onda je pribjegao jednom lukavstvu. Odlučio je da tu noć ostane gladan kako bi mogao nahraniti goste. Ummu- Sulejm, također je odlučila da tu noć ostane

gladna kako bi gosti bili siti. Neće im štetiti ako njih dvoje ostanu gladni jednu noć i nahrane svoje goste?! Neće umrijeti od gladi. Odlučili su dati prednost gostima nad samim sobom. Odlučili su utješiti djecu i uspavati ih kako bi gosti imali šta jesti.
Ali, kako će gosti jesti, a domaćin da ne jede?
Ebu-Talha je razmišljao o tome, pa je i za to našao izlaz. Reče, obraćajući se svojoj ženi Ummu-Sulejm:
"Kad sjednemo da jedemo, ti otiđi do svjetiljke kao da hoćeš da napraviš da bolje svijetli, pa je ugasi."
Tako je i bilo. Gosti su sjeli da jedu, a sa njima i Ebu-Talha. Ummu- Sulejm je otišla do svjetiljke kao da hoće da napravi da bolje svijetli, pa ju je ugasila.
Svjetiljka se ugasila, pa su gosti počeli jesti u mraku. Ebu-Talha je pružao ruku prema sofri i vraćao je ne uzimajući ništa. On je htio da oni misle kako i on jede, dok on u biti nije ništa okusio.
Gosti nisu ni posumnjali da li on jede, a zašto bi i sumnjali. Ko bi ostavio večeru? Ko bi noć proveo gladan?
Gosti su zadovoljno jeli i zasitili se. Mislili su da je i Ebu-Talha, takođe, sit. Međutim, Ebu-Talha nije uzeo nijednog zalogaja u svoja usta.
Gosti su ustali, oprali ruke, zahvalili Allahu i proučili dovu za svoje domaćine, moleći Allaha da im podari bereket.
Ebu-Talha je, također ustao i oprao ruke.
Gosti su zaspali siti, a Ebu-Talha gladan. Međutim, Ebu-Talha je bio sretniji i zahvalniji Allahu nego svih prethodnih noći.
Po običaju, došao je kod Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Bio je zadovoljan i sretan kao da je sit zaspao.
Mislio je da je taj događaj koji se desio prethodne noći tajna za koju su znali samo on i njegova žena Ummu-Sulejm.

Međutim, Allah zna ono što se tajno i javno čini. Uzvišeni Allah je o tome objavio sljedeći ajet:
"... i više vole njima nego sebi, mada im je i samima potrebno."[2]
Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, pitao je Ebu-Talhu o tom događaju, pa ga je on obavijestio. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, bio je radostan zbog tog davanja prednosti drugom nad samim sobom i plemenitosti. Bio je zadovoljan sa Ebu-Talhom. Taj događaj je ostao trajno zabilježen u historiji islama i tefsiru.
Neka je Allah zadovoljan sa Ebu-Talhom.

[2] El-Hašr, 9.

Plemenitost jetima (siročeta)

Kada je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, pozivao ljude u Mekki da vjeruju u Allaha i govorio: "La ilahe illallah Muhammedun Resulullah" (Nema boga osim Allaha, Muhammed je Allahov Poslanik) to je razljutilo Kurejšije. Oni su obožavali kipove.

U Ka'bi, koju su sagradili Ibrahim i Ismai'il, alejhimes-selam, da se u njoj ibadet čini samo Allahu, bilo je 360 kipova.

Kurješije je obuzela srdžba, te su počeli uznemiravati Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Mučili su muslimane. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, a i ostali muslimani to su strpljivo podnosili i bili čvrsti poput brda.

Kurejšije su odvraćale ljude od Islama i onemogućavali muslimane da čine ibadet Allahu. Zbog toga je Allah dozvolio Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, da učini Hidžru.

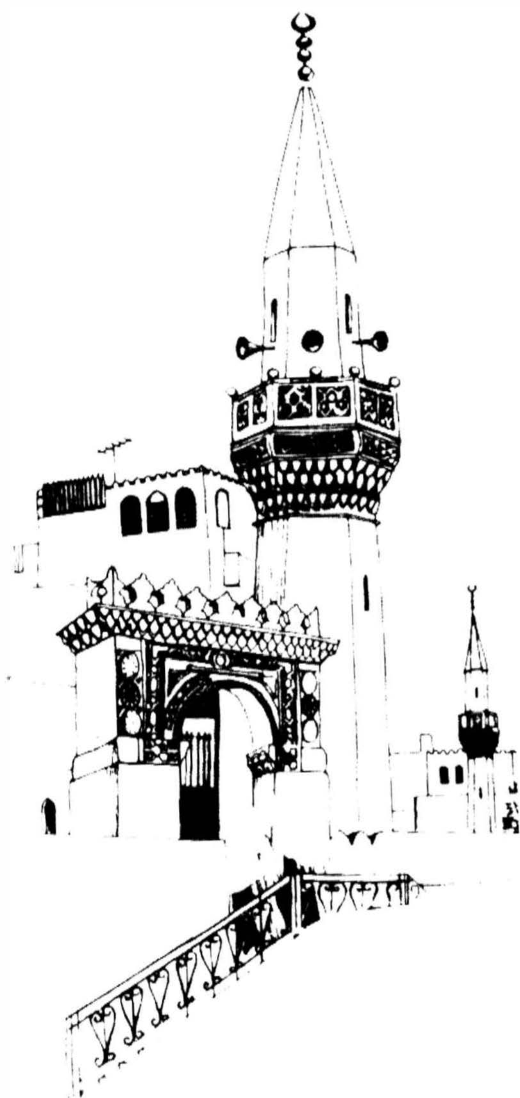
Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, i muslimani su učinili Hidžru u Medinu koja je bila pogodna za širenje Islama. Njeni stanovnici su bili blagi i samilosni. Mnogi od njih primili su islam prije samog dolaska Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i ostalih muslimana u Medinu.

Kada je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, preselio iz Mekke u Medinu i nastanio se u njoj, poželio je sagraditi mesdžid, jer je mesdžid neophodan muslimanima. On je centar oko kojeg kruži duh islamskog načina života.

Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, smjestio se u kući Ebu-Ejjuba el-Ensarije, radijallahu anhu. Bio je njegov gost.

Blizu Ebu-Ejjubove kuće nalazilo se gumno na kojem bi se sušile hurme. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, želio je na tom mjestu sagraditi mesdžid, te upita:
“Kome pripada ovo gumno?”
Jedan od ensarija po imenu Mu’az b. Afra’ reče:
“On, o Allahov Poslaniče, pripada dvojici jetima. Jedan se zove Sehl, s drugi Suhejl.”
Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, zatražio je da mu dovedu Sehla i Suhejla. Njih dvojica još uvijek su bili djeca. Kada su došli, razgovarao je sa njima u vezi s gumnom i njegovom cijenom.
Sehl i Suhejl rekoše:
“Allahov Poslaniče, mi ne želimo za njega uzeti novac. Ti gradi mesdžid, mi smo zadovoljni time.”
Međutim, Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, odbio je to gumno uzeti kao poklon, te ga je kupio od njih (i platio im).
Muslimani su napravili mesdžid prilikom čega je i Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, radio noseći cigle, te je jedan od muslimana rekao:
“Kada bi mi sjedili, a da Poslanik radi,
onda bi taj naš pos’o vodio zabludi.”
Muslimani su gradili mesdžid govoreći:
“O Allahu, nema života osim ahireta
pa imaj oprosta za svakog ensariju i muhadžira.”
Taj mesdžid je proširio Osman b. Affan, radijallahu anhu, i vladari koji su došli poslije njega, sve dok nije postao velik i lijep mesdžid koji može primiti hiljade klanjača.
Molimo Allaha da ga posjetimo i klanjamo u njemu.

Natjecanje između dva brata

Abdur-Rahman b. 'Avf, priča:
"Na dan Bitke na Bedru dok sam stajao očekujući početak bitke dva mladića od ensarija, Mu'az b. Afra' i Mu'avviz b. Afra', bili su mi s lijeve i desne strane.
Okrenuo sam se prema jednom, pa me on, da ga onaj drugi ne čuje, upita:
"Amidža, znaš li ko je Ebu-Džehl?"
"Znam. Što će ti on?" – upitao sam ga.
"Čuo sam da je on vrijeđao Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Pokaži mi ga, amidža! Ja sam dao zavjet Allahu da ću ga ubiti, ako ga vidim, ili ću ja umrijeti."
Onda me drugi, da ga ne čuje onaj prvi, upita:
"Pokaži mi ga, amidža! Ja sam dao zavjet Allahu da ću ga ubiti svojom sabljom, ako ga vidim."
Dok smo mi tako stajali, ukaza se Ebu-Džehl, pa sam rekao:
"Zar ne vidite? To je Ebu-Džehl, to je onaj koga tražite. Obojica su poletjela poput sokolova i udarili ga svojim sabljama. Nakon toga su došli Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, i obavijestili ga o tome, pa je on upitao:
"Koji ga je od vas dvojice ubio?"
"Ja sam ga ubio!" – odgovriše obojica u jedan glas.
"Jeste li obrisali svoje sablje?" – upita on.
"Ne!" – odgovoriše oni.
Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, pogledao je njihove sablje, pa je rekao:
"Obojica ste ga ubili."

Želja za pogibijom na Allahovom putu

Kada je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, htio krenuti prema Bedru kako bi se borio protiv nevjernika, krenuo je i jedan mladić po imenu 'Umejr b. Ebi-Vekkas. Imao je samo šesnaest godina.

'Umejr se bojao da ga Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, neće primiti, jer je bio mlad, pa se krio i trudio da ga niko ne primijeti.

Međutim, ugledao ga je njegov stariji brat, Sa'd b. Ebi-Vekkas, pa ga upitao:

"Šta ti je, brate? Zašto se kriješ?"

"Bojim se da me ne vrati Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, jer sam mlad, a volio bih krenuti s vama. Nadam se da će Allah dati da poginem na Njegovom putu," – odgovori on.

Desilo se ono čega se 'Umejr bojao. Kada ga je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, ugledao, vidio je da je on još mlad. Ratovanje nije posao djece. Šta bi oni i radili u ratu? On je težak čak i za odrasle.

Međutim, 'Umejr se nije želio vratiti i sjediti u kući, ili igrati sa svojim prijateljima u Medini. On želi poginuti na Allahovom putu.

Ali 'Umejr ne želi biti nepokoran Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, niti mu se suprostavljati. On želi Allahovo zadovoljstvo, a da li će ga postići ako bude nepokoran Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem?

Nikada.

'Umejr je bio vrlo tužan i u nedoumici. Još nije bio dovoljno odrastao da bi se mogao boriti. Ali, ... on je želio poginuti na Allahovom putu. Želio je Džennet. Vidio je da nije daleko od

njega. Međutim, kako stići do njega, a on još nije dovoljno odrastao da bi se mogao boriti?
To je teško palo 'Umejru, pa je zaplakao. Njegovo plač je raznježio Poslanikovo, sallallahu alejhi ve sellem, srce, a Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, bio je samilostan, pa mu je dozvolio da učestvuje u Bici.
Ne možete ni zamisliti 'Umejrovu radost i veselje kada mu je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, dozvolio da ide u Bitku - kao da je dobio ulaznicu za Džennet!
Krenuo je 'Umejr u pohod zajedno sa svojim bratom i ostalim muslimanima, koji su bili stariji i snažniji. Preselio je kao šehid u Bici i pretekao mnoge mladiće i starije ljude na putu za Džennet.
Neka je Allah zadovoljan sa 'Umejrom.
Kada je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, krenuo prema Uhudu da se bori protiv Kurejšija, sa njim je krenulo nekoliko mladića koji su se željeli boriti na Allahovom putu. Oni su bili mladi. Nisu još imali ni petnaest godina.
Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, ih je zbog toga vratio. Nisu još bili dovoljno odrasli da bi se mogli boriti. Samo bi ometali starije koji bi ih čuvali i nadgledali.
Među njima je bio i jedan mladić po imenu Rafi' b. Hudejdž. On još nije imao petnaest godina. Propinjao se na prste od žarke želje da se bori na Allahovom putu, tako da drugi ne bi primijetili da je on još uvijek mlad i slab.
Međutim, Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, ga je vratio, jer je znao da je on mlad i da se propinje na prste. Njegov otac se zauzeo za njega i rekao:
"O Allahov Poslaniče, moj sin Rafi' je strijelac."
Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, mu dozvoli da učestvuje u borbi.

Rafi' se tome mnogo obradovao.
Krenuo je sa ostalim borcima i bio sretniji više od bilo kojeg mladića koji na bajram izađe u novom odijelu.
Jedan drugi mladić po imenu Semure b. Džundub bio je Rafi'in vršnjak. Došao je Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, nakon Rafi'a, pa ga je on vratio zato što je bio mlad. Onda on reče:
"Dozvolio si Rafi'i, a mene si vratio. Kada bih se sa njim hrvao, nadhrvao bih ga!"
Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, zatim je naredio Semuri i Rafi'i da se pohrvu, pa je Semure nadhrvao Rafi'a kao što je i rekao. Time je zaslužio da bude u bojnim redovima sa ostalim borcima.
Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, tada je dozvolio Semuri da krene u bitku na Allahovom putu, pa je on učestvovao u Bici na Uhudu.
Neka je Allah zadovoljan sa Rafi'om i Semurom.
Molimo Allaha da ih slijedimo u tome.

Druge bitke

Krenuo je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, sa svojom vojskom prema Bedru kako bi se borio protiv nevjernika. S njim je krenulo oko tristo ashaba (drugova Allahovog Poslanika). Za tu Bitku većina muslimana nije znala.

Neki su bili izašli čuvati deve, neki navodnjavati svoje bašeče, neki čuvati svoje bostane, a neki otvoriti dućane.

Išli su za svojim potrebama, jer su bili marljivi i vrijedni. Nisu znali da je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, krenuo prema Bedru. Tako je i Enes b. en-Nadr izašao radi neke potrebe. Nije znao da je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, krenuo prema Bedru, a da je znao ne bi se rastavljao od njega, niti bi ikuda išao toga dana.

Mnogo je žudio za borbom na Allahovom putu. Žudio je poginuti na Allahovom putu.

Allah je pomogao vjernike, pa su oni žestoko porazili nevjernike.

Allah je muslimane pomogao sa hiljadu meleka koji su jedni za drugim pristizali.

Muslimani su ubili sedamdeset i zarobili sedamdeset nevjernika.

Među ubijenima su Ebu- Džehl b. Hišam, 'Utbe b. Rebi'a, Velid i Šu'be.

Bitka na Bedru bila je dan u kome je rastavljena istina od neistine. To je bio vrlo težak dan za nevjernike.

Neka je Allah zadovoljan učesnicima Bitke na Bedru i neka im oprosti i podari veliku nagradu.

Kada je Enes b. en-Nedr saznao da je Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, izašao na Bedr i borio se protiv nevjernika, da

je tog dana Allah pokazao ko su Allahovi štićenici, a ko su šejtanovi saradnici, da je to dan kada su lica vjernika postala blistava, a potamnjela lica nevjernika, bilo mu je puno žao što je to propustio.

Došao je Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, žalostan i rekao mu:

"O Allahov Poslaniče, bio sam odsutan od prve Bitke koju si vodio protiv nevjernika. Da je Allah dao da budem prisutan u borbi protiv nevjernika, vidio bi Allah šta bih ja uradio."

Enes je to rekao odvažno tužnim glasom. U njemu se ogledalo vjerovanje i oslanjanje na Allaha.

Ima vjernika koji kada bi nešto od Allaha zatražili on bi im to dao, kada bi za sebe nešto rekli, on bi dao da se to obistini.

Enes je čekao dan kada će izliječiti svoju dušu i zadovoljiti svoga Gospodara. Nije imao želje za hranom i pićem, niti za porodicom i ashabima.

Nevjernici su se vratili s Bedra. Sedamdeset ih je poginulo, dok je sedamdeset zarobljeno.

Vratili su se u Mekku. Dunjaluk im je postao gorak, a u srcima su osjećali tjeskobu.

Vratili su se u Mekku ne dižući glave od stida, jer su doživjeli sramni poraz na Bedru.

Šta će ljudi reči o Kurejšijama? Tristotrinaest ljudi porazilo je hiljadu konjanika iz plemena Kurejš!

Gdje je hrabrost plemena Kurejš o kojoj smo slušali ?! Njihovo junaštvo?! Njihova žestina?!

Poraz se daleko pročuo. Vijest o tome se proširila među plemenima. Ljudi su o tome pričali po skupovima.

Kako da ljudi ne saznaju za Bedr?! Kako da ne saznaju za ubistvo Ebu-Džehla?! Za ubistvo 'Utbeta?!

Kako će pleme Kurejš moći izaći ljudima na oči za vrijeme hadždža?! Kako će se ponositi nad njima na Mini?!
Šta će reči o Muhammedu i njegovim ashabima koji su nedavno sramno porazili njihovu vojsku?!
Kurejšije su odlučile riješiti taj problem. Odlučili su da se osvete za poraz na Bedru, saprati sramotu koja ih je zadesila na Bedru. To je jedino rješenje. To je prava stvar.
Kada je do Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, stigla vijest da su nevjernici krenuli iz Mekke, okupio je svoje ashabe i upitao ih: "Šta mislite? Da li da se protiv njih borimo u Medini ili da izađemo pred njih?"
Stariji su smatrali da je bolje da ostanu u Medini i u njoj se bore protiv nevjernika. Isto je smatrao i Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem. To je bilo ispravno mišljenje.
Međutim, mladići su smatrali da je bolje da se bore van Medine kako bi mogli pokazati svoju hrabrost i čvrstinu.
Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je, pošto su oni bili u većini, prihvatio njihovo mišljenje i izašao iz Medine.
Još dok su bili u putu od njih se odvojio Abdullah b. Ubejj sa trećinom vojske. Smatrao je da Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, ne bi trebao izaći van Medine, pa reče:
"Zar se ne slažeš sa mnom, već slušaš druge?"
Ostalo je sedamsto muslimana. Među njima bilo je samo pedeset konjanika.
Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, postavio je na čelo strijelaca Abdullah b. Džubejra. Strijelaca je bilo pedeset. Naredio im je da ostanu na tom mjestu i da ga ne napuštaju ni po koju cijenu.

Naredio je strijelcima da gađaju nevjernike kako oni ne bi napali muslimansku vojsku s leđa. Zastavu je dao Mus'ab b. 'Umejru, a sablju Ebu-Dudžani koji je bio junak i vrlo hrabar.
Borba je počela.
Muslimani su u početku imali prednost nad nevjernicima. Allahovi neprijatelji su bili poraženi i dali su se u bijeg, tako da su stigli do svojih žena koje su ostavili u pozadini, ali...
O žalosti! Strijelci se nisu pridržavali onoga što im je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, naredio, već su radili po svome nahođenju!
Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, naredio im je da ostanu na svome mjestu i da ga ne napuštaju ni po koju cijenu!
Da su uradili tako bilo bi im bolje, ali nisu tako postupili.
Kada su strijelci vidjeli da su nevjernici poraženi, napustili su svoje mjesto za koje im je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao da ga ne napuštaju.
Vikali su:
"Ratni plijen! Ratni plijen!"
Njihov zapovjednik, Abdullah b. Džubejr, podsjetio ih je šta im je rekao Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekavši im:
"O ljudi, zar vam Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, nije rekao da ostanete na ovome mjestu i da ga ne napuštate ni po koju cijenu?!"
Međutim, nisu slušali ono što im je govorio. Vidjeli su da su nevjernici poraženi i da se vraćaju, pa su pomislili:
"Zašto da mi ostanemo na svojim mjestima, a naši saborci uzimaju ratni plijen? Zašto bismo ga mi ostavili?!
Bitka je završena! Nevjernici su pobjegli i ne mogu se vratiti!! Kakvog smisla onda ima da mi ostanemo ovdje?! Allahov

Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, to nije htio. On nam to nije naredio."
Otišli su. Ostao je samo Abdullah, uz još neke ashabe čuvajući taj prolaz.
Neka je Allah zadovoljan Abdullahom, i neka oprosti njegovim drugovima.
Kurejševićki konjanici napali su na prolaz koji nije bio čuvan od strane strijelaca, pa su se okupili i ušli kroz njega, nakon što su se već bili rasuli.
Poginuo je Abdullah b. Džubejr i oni koji su ostali uz njega.
Poginulo je sedamdeset ashaba. Allah ih je počastio davanjem života na Njegovom putu.
Muslimani su tim postupkom od strane strijelaca bili izloženi neprijatelju. Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, i grupa ashaba čvrsto su ostali na svojim položajima.
Nevjernici su dospjeli do Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Ranili su ga i izbili mu zub. Slomili su mu pancir i pogodili ga kamenom tako da je pao u rupu.
Alija b. Ebi-Talib uzeo je Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, za jednu ruku, dok je Talha b. Ubejdullah njegovu drugu ruku prebacio preko svog ramena, a zatim ga drugom rukom obuhvatio ispod pazuha. Dvije halke (zupca) iz pancira zabola su se u lice Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. Ebu-Ubejde, radijallahu anhu, izvadio ih je tako što ih je uhvatio zubima i izvukao ih. Pri tome su mu se iščupala dva zuba.
Kako li su to samo dva mubarek zuba!? Kako su to smo dva dragocjena zuba!?
Ebu-Bekr, radijallahu anhu, pripovijeda:

“Zabola se halka (zubac) pancira u lice Allahovog Poslanika. sallallahu alejhi ve sellem, te sam krenuo da je izvadim iz Poslanikovog, sallallahu alejhi ve sellem, lica, pa mi Ebu-Ubejdullah reče:
“Tako ti Allaha, o Ebu Bekre, pusti meine,” pa ju je počeo vaditi sve dok mu nije ispao zub.
“Zatim sam,” pripovijeda Ebu-Bekr, “krenuo izvaditi drugu, pa mi Ebu-Ubejde reče:
“Tako ti Allaha, Ebu-Bekre, pusti mene.”
“Onda je,” kaže on, “uzeo i tu halku svojim zubima tako da mu je ispao i drugi zub.”
Malik b. Sinan, radijallahu anhu, isisao je krv iz rane, pa mu je rečeno:
“Ispljuni to!”
“Nikada to neću ispljunuti,” – reče on.
Nevjernici su se približili Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, želeći mu nauditi, ali Allah nije dao da se to desi, a ni vjernici.
Ispred Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, stalo je deset ashaba koji su ga branili. Svi su poginuli. Nijedan od njih nije ostao živ.
Ebu-Dudžane, radijallahu anhu, zaklonio je svojim leđima Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, tako da su strijele pogađale njegova leđa, a on se nije micao.
Talha b. Ubejdullah zaklonio ga je svojom rukom, tako da su je strijele pogađale sve dok se nije osušila.
Kako plemenita leđa! Kako plemenita ruka!
Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, htio je popeti se na stijenu, ali zbog slabosti i rana nije to bio u stanju.

Talha je čučnuo kako bi Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, stao na njega i uspeo se na stijenu. Kako je to plemeniti gest!
Ummu-Ammare se žestoko borila. Udarila je sabljom Amra b. Kame'tu više puta, pa ju je Allahov neprijatelj udario sabljom tako da ju je teško ranio.
U jednom trenutku Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, ostao je sa sedam ensarija i dvojcom Kurejšija, muslimana, kad su nevjernici napali. Upitao je:
"Ko će ih odbiti od mene i dobiti Džennet?"
Istupio je jedan od ensarija i borio se dok nije poginuo.
Onda su ponovo napali, pa Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, upita:
"Ko će ih odbiti od mene, dobiti Džennet i biti moj prijatelj u Džennetu?"
Tako je bilo dok svih sedam nije poginulo.
Enes b. en-Nadr, radijallahu anhu, bio je odlučan rekavši:
"O Allahu, ja ti se ograđujem od onoga što su učinili ovi (misli se na muslimanske strijelce), i čist sam od toga šta rade ovi (misli se na nevjernike koji su napali na Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem)."
Prošao je Enes pored grupe koja je digla ruke od borbe, pa ih upita:
"Šta čekate?"
"Ubijen je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem!" – odgovoriše oni.
"Zašto ćete onda živjeti nakon njega?! Ustanite i ginite za ono za što je i on poginuo!"
Enes je sreo Sa'd b. Mu'aza, radijallahu anhuma, pa mu je rekao:
"O Sa'de, osjećam miris Dženneta!"

Enes je išao Džennetu videći ga ispred sebe. Borio se protiv onih koji su se isprijećili između njega i Dženneta.
Žestoko se borio, tako da je kada je ubijen, na njemu bilo preko osamdeset rana od uboda kopljem i strijelom i rana od udaraca sabljom.
Muslimani su ga našli nakon što je poginuo. Niko ga nije mogao prepoznati osim njegove sestre koja ga je poznala po vrhovima prstiju.
Neka ti se Allaha smiluje, o Enese! Takvi treba da budu ljudi, takvi treba da budu junaci!

Na drvenom križu za razapinjanje

Ashabi Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, obožavali su Allaha. Radili su kao trgovci i zemljoradnici. Bavili su se prozvodnim djelatnostima poput tkanja, zatim krojačkog, kovačkog, stolarskog, kožarskog zanata i sl.
Činili su ibadet i tražili znanje. Bili su trgovci, zemljoradnici i radnici, a prije svega muslimani.
Bili su poput ostalih ljudi; jeli su i pili, pričali i smijali se, kupovali i prodavali, sijali i proizvodili. Sve to bilo je na Allahovom putu, jer su željeli nagradu kod Allaha.
Obožavali su Allaha, svoga Gospodara, jer su zato i stvoreni. Uzvišeni Allah kaže:
"Džinne i ljude sam stvorio samo zato da Me obožavaju."[3]
Tražili su znanje, jer su čuli Allahove riječi:
"... ali ih samo učeni shvaćaju."[4]
Radili su kao trgovci, zemljoradnici i zanatalije, jer su čuli Allahove riječi:
"A kada se namaz obavi, onda se po zemlji raziđite i Allahovu blagodat tražite."[5]
Tako bi radili sve dok ne bi čuli glasnika kako poziva:
"Požurite Džennetu koji je prostran kao nebesa i Zemlja!"
Onda bi ostavljali trgovinu, zemljoradnju i zanatstvo i kretali u borbu na Allahovom putu.

---

[3] Kaf, 56.
[4] Ez-Zumer, 43.
[5] El-Džumu`a, 10.

Zašto to i ne bi činili kad su čuii Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, da je rekao:
“Jutarnji i večernji izlazak na Allahovom putu bolji su od dunjaluka i svega što je na njemu,” zatim
“Tako mi Onoga u čijoj je ruci Muhammedova duša, volio bih se boriti na Alahovom putu, pa poginem, pa se borim, pa poginem, pa se borim, pa poginem,” te
“Vrata Dženneta su u hladu sablji,” i
“Zaista je stajanje nekog od vas na Allahovom putu bolje nego da u kući klanja sedamdeset godina.”
Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, jednom je prilikom htio poslati grupu muslimanskih vojnika na neprijateljsku teritoriju kako bi mu mogli donijeti informacije o nevjernicima.
On je znao da je to neprijateljska teritorija i da su nevjernici u zasjedi. Zbog toga je odabrao desetericu koji ne vole život, a ne mrze smrt. Odredio je da im zapovjednik bude Asim b. Sabit el-Ensari, radijallahu anhu.
Oprostili su se od svojih porodica, djece i prijatelja, jer su znali da idu na neprijateljski teritorij i da su nevjernici u zasjedi. Rekli su im, opraštajući se od njih:
“Opraštamo se od vas voljeni. Vidjećemo se uskoro na ahiretu.”
Krenuli su iz Medine, dok nisu stigli do mjesta koje se zove El-Hude’et, između Asafana i Mekke.
Neki čovjek, koji ih je vidio, žurno je otišao do plemena Beni Luhajne i rekao im:
“Znate li da se u El-Hude’etu nalazi grupa muslimana?”
“Tako nam Allaha, ne znamo, niti smo o tome obavješteni,” – odgovoriše oni.

“Oni su u El-Hude’etu. Allaha mi, vidio sam ih svojim očima i došao vas obavjestiti o njima kako biste znali šta ćete uraditi sa njima,” – reče čovjek.
“Da te Allah nagradi svakim dobrom. Koliko ih ima?”
“Nema ih više od deset,”
“Onda ćemo mi opremiti stotinu.” – rekoše oni.
To je zato što jedan od ashaba vrijedi kao desetorica njih. Zar niste čuli Allahove riječi:
“Ako vas bude dvadesetak izdržljivih, pobijediće dvije stotine; a ako vas bude stotina, pobijediće hiljadu onih koji ne vjeruju, zato što su oni ljudi koji ne shvaćaju.”[6]
“Zar niste vidjeli kako su oni do jučer, a bilo ih je samo oko tristo, porazili vojsku Kurejšija i pobili njihove uglednike i predvodnike.”
“Tako nam Allaha, nećemo zaboraviti Ebu-Ikrimu, vođu Kurejšija. Nećemo zaboraviti Ebu-l-Velida. Nećemo zaboraviti one koji su bili uz njih.
O vi ubijeni na Bedru, koliko mi imamo dužnosti prema vama! Braćo, ustanite, da se osvetimo za Bedr!” – govorili su oni.
Ustalo je stotinu ljudi iz plemena Beni Luhajne i povikali:
“Na neprijatelja! U El-Hude’et, da se osvetimo za Bedr!”
Krenuli su, raspitajući se o toj desetorici:
“Jeste li vidjeli ikoga iz Jesriba? Jeste li vidjeli ikoga da klanja?”
Krenuli su prateći tragove na pijesku sve dok nisu dospjeli do njihovog logora. Puno su se obradovali.
Kada su ih Asim i njegovi drugovi primijetili, sklonili su se na jedno mjesto, te su ih ovi opkolili.
“Siđite i predajte se! Obećajemo da nikog od vas nećemo ubiti!” – rekoše oni.

---

[6] El-Enfal, 65.

Međutim, Asim je znao da se nevjerniku ne može vjerovati i da oni ne ispunjavaju svoja obećanja i prisege, kao i da nevjernika ništa ne sprečava da pogazi dato obećenje.
Čuo je Allahove riječi o nevjernicima i mušricima:
"Ni rodbinstvo, ni sporazum, kada je vjernik u pitanju, ne poštuju,"[7] zatim;
"... za njih, doista, ne postoje zakletve."[8]
Tako su došli Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, i rekli mu:
"Pošalji s nama ljude koji će nas poučavati Kur'anu i sunnetu! Poslao je s njima sedamdeset ensarija, učača Kur'ana, te su ih oni napali i pobili ih prije nego su stigli do odredišta.
Asim je to dobro znao tako da nije imao povjerenja u nevjernika. Nije dao da ga iko prevari. Nije htio povjerovati onima koji nisu vjerovali u Allaha i Sudnji dan. Šta ih sprečava od prevare i gaženja obećanja?? Šta ih to postiče na ispunjenje datog obećanja??
"O ljudi," reče Asim, "što se mene tiče, ja se neću predati u ruke nevjernika! O Allahu, obavijesti o ovome Svoga Vjerovjesnika!"
Nevjernici su se razbjesnili. Počeli su muslimane gađati strijelama. Poginuo je Asim, a sa njim još šestorica.
Njega je Allah uzeo pod Svoju zaštitu i poslao roj pčela koje su štitile i čuvale njegovo mrtvo tijelo. Asim je ranije ubio jednog od uglednika plemena Kurejš, pa su oni bili poslali jednog čovjeka da im donese nešto što bi ih moglo uvjeriti da je on mrtav.
Međutim, Allah nije dozvolio da ga oni dotaknu, jer je on bio u Njegovoj zaštiti. Nije dopustio da on dospije u nevjerničke ruke.

---

[7] Et- Tewba, 10.
[8] Et- Tewba, 12.

Ugledali su pčele kako ga štite, pa su osjetili bojazan od toga. Nisu mu mogli prići. Vratili su se ne mogavši donijeti bilo šta od njega.
Nakon što su Asimovi drugovi vidjeli da je on ubijen, uvidjeli su da ako bi i oni svi poginuli, ne bi imao ko Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, da prenese informacije o nevjernicima. Ko će onda obavijestiti Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, o njima?
Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, poslao ih je da prikupe informacije o nevjernicima. Asim je imao svoje mišljenje o tome da li treba da se predaju ili ne, a njegovi drugovi svoje. Međutim, svi će, ako Bog da, imati nagradu kod Allaha, jer je Allah svima obećao nagradu.
Trojica preostalih odlučili su da se predaju. To su Hubejb, Zejd b. ed-Disenne i još jedan.
Kada su nevjernici bili u mogućnost zarobiti tu trojicu obustavili su borbu i zavezali ih.
Jedan od onih koji su se predali reče:
"Ovo su prvi znaci prevare! Allaha mi, ja vam se neću pridružiti. Meni su ovi dovoljan primjer," – reče to pokazujući na one koji su poginuli.
Ohrabrivali su ga i trudili se da im se pridruži, ali on je to odbio, te su ga nevjernici ubili.
Poveli su Hubejba i Zejda b. Ed-Disennu i prodali ih kao robove u Mekki.
Hubejb je za vrijeme Bitke na Bedru ubio Harisa b. Amira. Kad su Harisovi sinovi čuli da je Hubejb, ubica njihovog oca, zarobljenik u plemenu Benu Luhajne, otišli su i kupili ga od njih kako bi mu se osvetili za smrt njihovog oca i ubili ga.

Hubejb je ostao zarobljen u plemenu Benu Haris. Znao je da će biti pogubljen, ali nije znao kada. Htio je srediti se i dotjerati za susret sa svojim Gospodarom. Uzeo je britvu.
Neko dijete, koje je pripadalo jednoj od žena iz plemena Benu Haris, prolazilo je, a njegova mati u tom trenutku nije obraćala pažnju na njega. Dijete je došlo Hubejbu. Djeca ne razlikuju neprijatelja od prijatelja.
Hubejb već odavno nije vidio svoju djecu. Bio je inače blagog srca i milostiv. Vjernik je uvijek dobar, plemenit, samilostan prema slabima i djeci, a nije osoran i grub.
Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, bio je blag, volio malu djecu i ljubio ih.
Hubejb se obradovao dječaku i posadio ga u krilo, a britva mu je bila u ruci. Djetetova majka se osvrnula i ugledala svoje dijete kako sjedi Hubejbu u krilu, pa se uplašila za njega.
O strašnog prizora! Dijete u krilu neprijatelja kojeg će uskoro pogubiti, a britva mu u ruci! To je dobra prilika neprijatelju da ubije dijete kako bi se osvetio za svoju smrt!
Sirotica. Ona nije znala kakav je vjernik. Nije znala kako on ispunjava date obaveze, kako je plemenit, kako je čovječan. Nije znala da vjernikova plemenitost i njegova vjera brane da se ubijaju djeca, starci i žene za vrijeme bitke, pa kako tek onda u kućama?!
Hubejb je primijetio ženin strah, pa reče:
"Zar se bojiš da ću ga ubiti? Neću to uraditi!"
Hubejb je bio zarobljenik u plemenu Benu Haris, zarobljenik kod svojih neprijatelja. Nedavno im je ubio oca, a oni će uskoro ubiti njega.

Hubejb nije nalazio hrane, osim što bi mu davalo pleme Benu Haris, da ne umre od gladi. Kako će ga ubiti ako umre od gladi? Kako će mu se osvetiti?
Međutim, Hubejb je bio gost svog Gospodara. Zar nije napustio svoju kuću, porodicu, jelo i piće na Allahvom putu? Zato ga je Allah hranio i pojio, a Allah je, zaista, hvale dostojan i sve zna.
Hubejb je iz materijalnog prešao u duhovni svijet. Želio je susret sa svojim Gospodarom. Čekao je da svakog časa pogine na Allahovom putu. Nije se više nadao da će ostati živ.
Allah mu je kao poklon slao džennetsko jelo i piće. Njegov slučaj bio je poput slučaja Merjeme bint Imran za koju Allah kaže:
"Kad god bi joj Zekerijja u hram ušao, kod nje bi hrane našao. "Odakle ti ovo, o Merjema?"- on bi pitao, a ona bi odgovarala: "Od Allaha, Allah onoga koga On hoće opskrbljuje bez muke."[9]
Hubejbu su dolazili razni plodovi i voće koji nisu sazrijevali u to godišnje doba. Niko nije znao odakle mu dolazi to voće i plodovi, a on je zarobljen i željeznim lancima okovan.
Harisova kćerka je rekla:
"Allaha mi, nisam vidjela zarobljenika boljeg od Hubejba. Tako mi Allaha, jednog dana sam ga vidjela kako jede grozd grožđa kojeg nigdje u Mekki nije bilo, a bio je okovan željeznim lancima."
Ona bi govorila:
"To je Allahova nafaka koju je On dao Hubejbu."
Međutim, sve to što je pleme Benu Haris vidjelo od Hubejbove plemenitosti i njegovog mjesta kod Allaha, nije ih spriječilo da ga ubiju.

---

[9] Ali `Imran, 37.

Neprijateleljstvo čovjeka čini slijepim i gluhim, kao što i nevjerovanje čovjeka čini slijepim i gluhim. Pleme Benu Haris izvelo je Hubejba van granica mekkanskog harema, gdje je zabranjeno ubiti bilo koje živo biće, kako bi ga tamo ubili. Uostalom, koga da se boje van granica Mekke, mislili su oni. Ko će ih tu vidjeti?

Zar ima razlike u činjenu nasilja van i u granicama mekkanskog harema?!

Međutim, nevjerovanje u Allaha čovjeka čini slijepim i gluhim, kao što i šejtan čovjeka čini slijepim i gluhim.

Kada je Hubejb bio posve siguran da će ga ubiti, rekao je:

"Pustite me da klanjam dva rek'ata!"

To su mu dopustili, te je klanjao.

Kada je završio sa namazom, reče:

"Htio sam oduljiti, duže stajati pred svojim Gospodarom, ali sam se bojao da ćete reči: "Hubejb želi odgoditi smrt, pa duže klanja! Hubejb se boji smrti!"

Evo, ja stojim pred vama, pa radite od mene šta hoćete."

Potom reče:

"Allahu, smanji njihov broj, sve ih uništi i ne ostavi od njih nikoga!"

Zatim je izrecitovao sljedeće stihove:

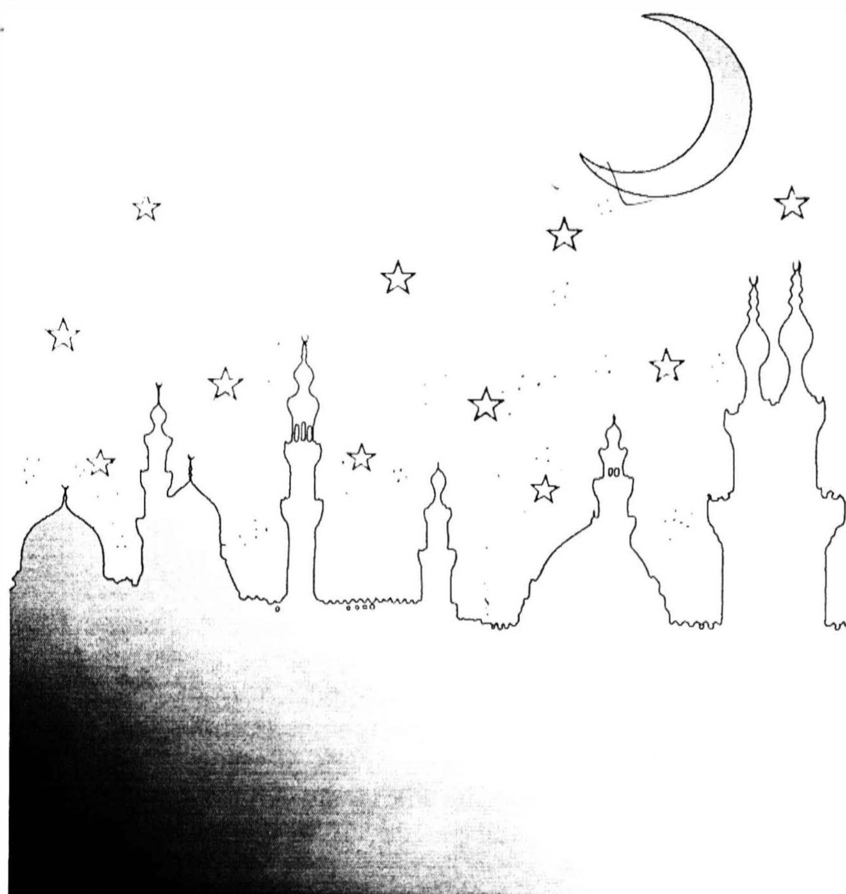
"Sve dok kao musliman umirem,
kako na Allahovom putu padam, ne brinem se."

Podigli su Hubejba na drveni križ za razapinjanje, a onda su ga počeli bosti svojim kopljima, uživajući u tome. Kako je divan Hubejb, a kako li su ružni oni koji su se naslađivali njegovim bolovima i mukama!

Zar da se naslađuju bolovima i mukama čovjeka koji je svoj život žrtvovao Allaha radi, kojeg nije brinulo kako će poginuti?!

Zar da se naslađuju bolovima i mukama čovjeka koji nije varao, niti izdao, koji nije lagao, koji nije zulum činio, niti ih je ijednom zamolio da ga puste?!
Zar da se naslađuju bolovima i mukama čovjeka koji je imao povjerenja u njih, pa su ga prevarili?!
Nakon što su ga podigli na drveni križ za razapinjanje i počeli bosti vrhovima svojih kopalja, htjeli su provjeriti njegovu ljubav prema Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem.
Bio je na drvenom križu, a koplja su ga probadala, parajući njegovu kožu i kidajući njegovo meso.
U takvom stanju prijatelj zaboravlja prijatelja, čovjek zaboravlja svoga brata i majku, svoju ženu i djecu.
Dovikivali su Hubejbu i pitali ga:
"Tako ti Allaha, Hubejbu, da li bi volio da je Muhammed na tvome mjestu?"
Hubejb je tada koliko ga grlo nosi povikao:
"Tako mi Allaha, ne bih želio da ga trn ubode, a da sam ja bezbijedan kod svoje kuće sa svojom porodicom !!!"
Zaprepastilo ih je to što su čuli. Savjest ih je počela gristi, ali su to prikrili i navalili na Hubejba.
Neka ti se Allah smiluje, o Hubejbu. Ostavio si lijep primjer za one koji vole Allaha i Njegovog Poslanika i lijepu uspomenu za buduće generacije.

Riječ ubijenog bila je uzrokom primanja islama ubice

Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, poslao je grupu ashaba na traženje nekih ljudi da ih pozivaju u islam. Bilo je to sedamdeset odabranih ljudi. Među njima bio je i Haram b. Mulhan.
Njega je ubio jedan od nevjernika po imenu Džebbar b. Selma, koji je bio daleko od toga da primi islam. Međutim, islam je primio vrlo rano. Ljudima je to bilo neobično, pa su ga pitali za razlog tome, te je on rekao:
"Moje primanje islama desilo se tako što sam se susreo sa jednim muslimanom po imenu Haram b. Mulhan. Zabo sam mu koplje u leđa i gledao kako vrh koplja izlazi kroz prsa, pa sam ga čuo da je rekao:
"Uspio sam, tako mi Gospodara Ka'be!"
Pitao sam se šta to znači? Ili ja sanjam, ili ovaj laže?
Čovjek prilikom smrti ne laže. Čak ako bi i ponekad lagao, prilikom smrti ne laže. Arapi inače nisu lagali."
Džebbar b. Selma s pravom se čudio i bio u nedoumici. Pitao se: "Ja sam probo čovjeka kopljem tako da je s jedne strane ušlo, a s druge izišlo i on pada krkljajući u krvi. Dok mu duša izlazi on izgovara svoje posljednje riječi:
"Uspio sam, tako mi Gospodara Ka'be!"
Bio je siguran da će mu žena ostati udovica, a njegova djeca siročad. Za njega više nema dunjalučkih slasti. Nema hrane, ni

pića. Nema tmine, niti svjetlosti, nema mjesečine. Nema razgovara i noćnih sijela.

Čeka ga samo kabur. Šta je onda taj uspjeh?!

"Pitao sam neke muslimane o njegovim riječima, pa su mi odgovrili:

"To je davanje života na Allahovom putu. On je vjerovao u Allaha i Sudnji dan. Znao je šta sve čeka onoga ko pogine na Allahovom putu od sreće, Allahovog zadovoljstva, džennetskih užitaka koje kao da je svojim očima vidio. Zato je rekao:

"Uspio sam, tako mi Gospodara Ka'be!"

"Tako mi Allaha, uspio je," – rekao sam.

Tada je Džebbar b. Selma spoznao da pored ovoga postoji i budući svijet, da pored slasti i radosti na ovome svijetu postoje veće radosti i užici koje ne prestaju, život koji ne završava. Uzvišeni Allah kaže:

"I niko ne zna kakve ih, kao nagrada za ono što su činili, skrivene radosti čekaju,"[10] zatim

"Nikako ne smatraj mrtvima one koji su ubijeni na Allahovu putu izginuli! Ne, oni su živi i u obilju su kod svoga Gospodara, radosni zbog onoga što im je Allah iz dobrote Svoje dao."[11]

Tako su jednostavne riječi, koje su izašle iz srca jednog vjernika, bile uzrokom primanja islama od strane jednog nevjernika, koji nije vjerovao u Allaha, Njegovog Poslanika i Sudnji dan. Bile su uzrokom da prihvati vjeru onoga kojeg je ubio i da primi vjeru protiv koje se borio.

Koliko je samo iskrenih vjerničkih riječi učinilo čuda, porazilo vojske i osvojilo mnoga mjesta!

---

[10] Es-Sedžda, 17.

[11] Ali 'Imran, 170-171.

Poruka Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem

Kada bi ti došao neki tvoj rođak ili prijatelj i rekao: "Ja se vraćam kući i srešću se sa tvojim ocem, pa imaš li šta da mu poručiš? Imaš li kakvo pismo da mu ponesem?"
Ti ne bi sumnjao da će se on sastati sa tvojim ocem. Možda će ga tvoj otac pitati za neku radosnu vijest o tebi, tvome zdravlju, pa ćeš reči:
"Poselami mi oca i reci mu:
"Tvoj sin je dobro kako bi ti samo poželio."
Tako su muslimani vjerovali da je smrt most do vječnog života i da svak ko pređe taj most od muslimana dolazi na ahiret (buduči svijet). Tu se sastaje sa Allahovim Poslanikom, sallallahu alejhi ve sellem, i biva počašćen da ga posjeti. Mora da se Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, raspituje za svoj ummet.
Može se desiti da tvoj rođak ili prijatelj ne stigne do svoje domovine zbog nečeg što mu se ispriječi u putu, ili stigne u domovinu, ali se ne sretne sa tvojim ocem. Međutim, muslimani nisu sumnjali da onaj ko umre dolazi na budući svijet, i da se onaj ko pogine na Allahovom putu susreće sa Allahovim Poslanikom, sallallahu alejhi ve sellem.
Muslimanski bojni redovi napredovali su prema Šamu. Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, obavjestio ih je:
"Zaista ćete osvojiti riznice Kisre i Kajsara!"
Allah im je obećao pomoć:

“Oni će biti, doista, potpomognuti i vojska Naša će zacijelo pobijediti.”[12]
Bili su sigurni u pomoć i pobjedu, a tako je i bilo. Osvajali su grad za gradom i nanosili poraz vojskama.
Neki čovjek je pred Bitku na Jermuku došao Ebu-Ubejdi, radijallahu anhu, koji je bio vojskovođa, te mu rekao:
“Spremio sam se da poginem na Allahovom putu, pa treba li šta poručiti Allahovom Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem?”
“Da! Poselami ga i reci:
“O Allahov Poslaniče, neka je selam tebi i tvojoj porodici. Mi smo našli da je istina ono što nam je naš Gospodar obećao.”

[12] Es-Saffat, 172-173.

Gubitak umjesto dobiti

Ebu-Bekr es-Siddik, radijallahu anhu, uzimao je platu iz državne kase. Bio je halifa (vladar) prostrane države koja je obuhvatala Arabijsko poluostrvo i posredstvom vojnih osvajanja duboko ulazila na prostore Šama. Za ishranu je uzimao onoliko koliko je bilo dovoljno da prežive on i njegova porodica.

Prije nego je postao halifa bio je trgovac. Međutim, upravljanje državom ga je spriječilo da trguje, pa je bio primoran da iz državne kase uzima onoliko koliko mu je dovoljno da prehrani sebe i svoju porodicu. Nije imao vremena da radi i zarađuje. To je bilo radi opće dobrobiti za muslimane i upravljanje državom.

Njegova žena nije nalazila načina da spremi obilniju i raznovrsniju hranu kao što su to radili oni kojima je Allah dao obilniju nafaku poput bogatih porodica i ostalih stanovnika. Ebu-Bekrova porodica bila je u dobrom stanju i blagodati dok se on, glava porodice, bavio trgovinom.

Ebu-Bekr je imao malu djecu. Ona su živjela od onoga što im je bilo dovoljno samo da ostanu u životu. Nisu nalazili ono što bi zasitilo njihovu želju za slatkišima i voćem za razliku od njihovih vršanjaka iz drugih medinskih porodica kojima je Allah dao obilniju nafaku. Njihovi očevi su imali bašče, dućane, njive.

Mati koja je bila sažaljiva to je primijetila. Jedne prilike željela je napraviti djeci nešto slatka kako bi se mogli najesti. Bila je samo obični čovjek. Zatražila je od svoga muža da joj to dozvoli i da jednom uzme više novca iz državne kase. Međutim, on joj je odgovrio:

“Državna kasa, koja izdržava siromahe, ne može udovljiti željama i dati mogućnost za obilje u jelu i piću.”
“Ako bi ja od naše plate nekoliko dana ostavljala na stranu višak i uštedila nešto, bi li onda bilo zapreke da kupimo slatko?” – upita ona.
“Nema problema. To se vraća tvojoj sposobnosti i trudu,” – odgovori on.
Ebu-Bekrova žena nekoliko dana je ostavljala na stranu višak kako bi kupila slatko, a onda je tih nekoliko dirhema dala svome mužu i rekla mu:
“Evo ti ovo nekoliko dirhema. Za to nam možeš kupiti slatko.”
Međutim, Ebu-Bekru nije preostalo ništa drugo do da te dirheme vrati u državnu kasu i kaže onome ko je vodio brigu o njoj:
“Mi smo našli da naša porodica može da živi i hrani se za manje novca nego što joj se daje iz državne kase, pa odbij od našeg primanja za svaki dan koliko je vrijednost ovih dirhema, jer su oni bili iznad naše potrebe. Nije državna kasa za to da halifa i njegova porodica žive u obilju i raskoši te da na osnovu nje imaju raznovrsnu i bogatu hranu.
Tako je bilo. Od plate je za svaki dan odbijeno onoliko koliko je iznosila vrijednost tih dirhema. Tako je ta sretna porodica, čija je glava porodice upravljala velikom državom kojoj su pristizali ratni plijen i bogatstva iz raznih krajeva, umjesto dobiti imala gubitak. Nije mogla utoliti želju slatkom, već se morala zadovoljiti s platom manjom nego što su je svaki dan uzimali iz državne kase. Ebu-Bekrova žena bila je zadovoljna s tim što je učinio njen muž i nije to smatrala gubitkom. Istinu je rekao Uzvišeni Allah:

"... čestite žene su za čestite muškarce, a čestiti muškarci za čestite žene."[13]

Ebu-Bekr je time dao primjer kako se vladar treba ponašati, svakome onome ko bude preuzeo vlast i upravu nad muslimanima. Više je volio skromnost i duševno zadovoljstvo nego raskošna jela i pića. Više je volio to nego da udovolji onome čemu je njegova duša težila. Davao je prednost ahiretu nad dunjalukom, a ono što je kod Allaha bolje je i trajnije.

Neka je Allah zadovoljan sa Ebu-Bekrom i svim ostalim pravednim halifama.

[13] En-Nur, 26.

Omerovo, radijallahu anhu, putovanje u Kuds

Nastavljena su osvajanja u području Šama za vrijeme hilafeta Omera b. Hattaba, radijallahu anhu, tako da je muslimanska vojska stigla do Kudsa u kome se nalazio Sulejmanov, alejhis-selam, mesdžid.

Kršćani koji su upravljali njime zatražili su da im halifa dođe lično i svojom rukom potpiše dokument o primopredaji Kudsa, kako bi mu oni predali ključeve grada. To nije bila i suviše jednostavna stvar. Kuds nije poput ostalih gradova, već se on odlikuje nad njima. Njega je sagradio poslanik Sulejman, alejhis-selam. U mesdžidu koji je sagradio klanjali su i drugi poslanici koji su došli nakon njega. Ako se već mora predati, a mora, onda će se halifi lično predati.

Ebu-Ubejde, radijallahu anhu, vojskovođa muslimanske vojske, pisao je o tome halifi i rekao da je osvajanje Kudsa obustavljeno dok on ne dođe.

Omer, radijallahu anhu, posavjetovao se o tome sa ashabima. To je uvijek činio kada se radilo o važnim stvarima. Neki ahabi su mu savjetovali da ostane kako bi postupio suprotno željama

kršćana. Međutim, Alija, radijallahu anhu, savjetovao mu je da se uputi u Kuds, jer je to čast i ponos, a ujedno će olakšati muslimanskim borcima (osvajanje grada bez prolijevanja krvi).
Omer, radijallahu anhu, primio je taj savjet i spremio se za putovanje. Ostavio je Aliju, radijallahu anhu, da ga mijenja u Medini dok je on odsutan. Zaputio se prema Šamu.
Sada ćemo vidjeti kako je vođa pravovjernih, Omer b. el-Hattab, radijallahu anhu, putovao. Bojali su ga se i bizantijski i perzijski car. Njegovo ime punilo je srca neprijatelja strahom.
Smatralo se da vladar nema punu vlast ako bi na poziv išao u neki grad pod svojom upravom, a pogotovo u daleke krajeve kojima su drugi duže vremena vladali.
Oči su željno isčekivale da vide velikog vladara i osvajača, da vide njegovu povorku i znakove njegove veličine.
Podaci o tom putovanju i dan-danas zauzimaju veliko mjesto u historiji. Ljudi o tome govore. Njihova srca to puni veličinom i dostajnstvom.
Međutim, stvari su se dešavale suprotno mnogim historijskim mjerilima i iskustvima.
Evo šta se desilo...
Omer, radijallahu anhu, stigao je u Šam na devi koja je bila boje pepela. Čelo mu je bilo izloženo suncu. Noge su mu visile sa strana jahalice. Zavežljaj mu je bio služio kao torba kada bi se popeo na devu, a jastuk kada bi legao spavati. Na sebi je imao samo košulju od grube tkanine koja je izblijedjela i sa strane se pocijepala. Nije imao druge košulje osim te.
Rekao je: “Zovnite mi poglavara,” pa su ga zovnuli, te mu reče:
“Operite mi ovu moju košulju i zašijte je! Posudite mi jednu košulju ili odijelo.”
Donijeli su mu košulju od pamuka, pa je upitao:

"Šta je ovo?"
"Pamuk," – odgovoriše oni.
"Šta je to pamuk?" – upita on, pa mu objasniše.
Skinuo je svoju košulju. Kada je oprana i zakrpljena, skinuo je košulju koju je posudio i obukao svoju.
Kršćanski poglavar mu reče:
"Ti si vladar Arapa, a ova zemlja nije pogodna za putovanje devom, pa kada bi obukao nešto drugo i uzjahao dobrog konja to bi ostavilo veći utisak na Bizantijce."
"Mi smo ljudi koje je Allah ojačao islamom, pa ne tražimo umjesto Allaha nekoga drugog," – odgovori on.
Tako je bilo sa našim prvakom Omerom, radijallahu anhu, vladarom pravovjernih, halifom, onim čije ime nije dalo da s mirom spavaju veliki vladari, onim čiji se glas o osvajanjima i pobjedama razlijegao zemljom poput odjeka.
Tako je on putovao iz Medine u Kuds, prolazeći kroz mnoge gradove dok su oči željno čeznule da ga vide.
Istinu je rekao Uzvišeni Allaha:
"A snaga je u Allaha i u Poslanika Njegova i u vjernika, ali licemjeri neće da znaju."[14]

---

[14] El-Munafikun, 8.

Procijeni stvari koliko one, zaista, vrijede i daj za njih onoliko koliku imaju vrijednost

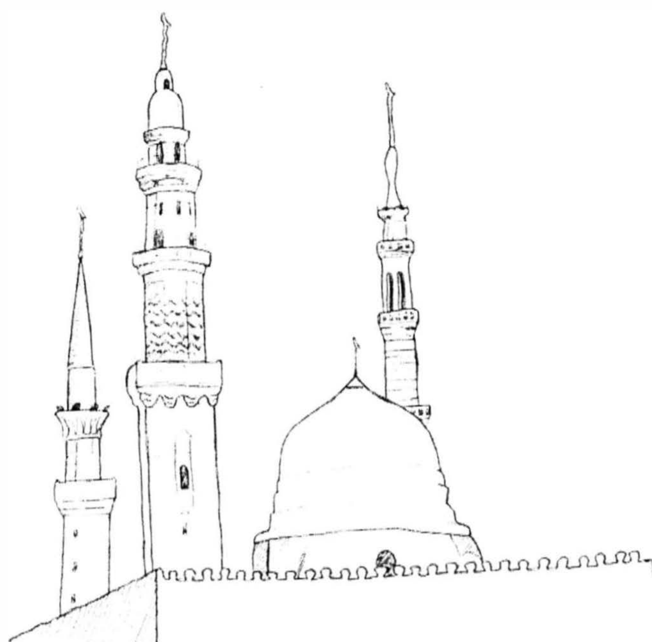
Svak cijeni dobro djelo i divi mu se. Zahvalan je onome ko ga čini. Zadivljen je darežljivošću, doprinosom društvu, pomaganjem nevoljniku, hranjenjem gladnog, davanjem utjehe onome koga je kakva nevolja snašla. Zbog toga se kaže onome ko učini dobro djelo:
"Dobro si uradio, da te Allah nagradi!"- Džezakellahu hajren !
Međutim, djela su onakva kakvi su ljudi i njihove ambicije. Ona su u granicama njihove ljubavi prema činjenju dobra. U skladu su sa njihovim cjenjenjem pravih vrijednosti i bogate nagrade za njih, njihovim nepridavanjem većeg značaja imetku i dijeljenjem na Allahovom putu. Istinu je rekao pjesnik:
"Onoliko koliko plemenitosti ima,
i onoga što plemenitost slijeduje ima."
Čuli ste za Hasana b. Alija, sina kćerke Allahovog Poslanika, Fatime, i vladara pravovjernih, Alije b. Ebi-Taliba, radijallahu anhu. On je najviše ličio Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, po svom izgledu i ponašanju. Za njega je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao:
"Ovaj moj potomak je prvak (uglednik)."
Ovo je priča o njemu koja upućuje na njegov veliki polet i cjenjenje dobrih djela onako kako to ona zaslužuju i nagrade za njih.

Hasan, radijallahu anhu, prolazio je pored medinskih bašča, pa je ugledao jednog crnca, koji je u ruci imao koru hljeba, a držao je i psa. Otkinuo bi jedan zalogaj za sebe, a drugi bi davao psu. Tako je radio sve dok on nije pojeo jednu polovicu, a pas drugu.
Bio je to neobičan prizor. Stvar koja se rijetko viđa. Mnogi ljudi se izdvajaju u kraj da jedu kako ne bi drugima dali! Možda je tom crncu taj komad hljeba bio obrok toga dana, ali on je ipak polovicu dao psu, dok je i sam bio puno gladan.
Možda pas nije dobivao dovoljno hrane od njegovog vlasnika. Možda nije mogao naći dovoljno hrane u bašči kako bi utoli glad, ili mu pak nije ostajalo dovoljno hrane iza sofre njegovog vlasnika.
To je bio neobičan prizor koji je privukao Hasanovu pažnju. On je zastao i upitao crnog roba:
"Šta te natjeralo da poloviš hranu sa psom? Mogao si ga zavarati."
Crnca niko nije nadgledao, a pas se nije mogao požaliti na njega. Uostalom, crnac nije bio odgovoran za njega.
"Moje oči su se stidjele njegovih da ga prevarim," – odgovori on.
Taj prizor i odgovor ostavili su traga na Hasanu. Ostavila je trag na njemu ljudskost koju je i on uveliko posjedovao i plemeniti ahlak i odgoj, koji je naslijedio od svog djeda za kojeg je Allah rekao:
"... ti si, zaista, najljepše ćudi."[15]
"Ko si ti?" – upita ga Hasan.
"Sluga Ebana b. Osmana." – odgovori on.
"A bašča?" – ponovo upita Hasan.
"Ebanova," – odgovori on.

[15] El-Kalem, 4.

“Preklinjem te da se ne mičeš sa ovog mjesta dok se ne vratim,” – reče mu Hasan.
Zatim je otišao i kupio slugu i bašču. Možemo samo zamisliti koliko je novca izdvojio za slugu i bašču i koliko ga je koštala kupovina te skupe robe.
Došao je slugi i rekao:
“Kupio sam te.”
Sluga ustade i reče:
“Pokoravam se Allahu, Poslaniku i tebi, moj gospodaru.”
“Kupio sam bašču. Ti si u ime Allaha slobodan, a bašču ti ja poklonjam,” – reče mu Hasan.
Ne možete ni zamisliti kolika je bila radost sluge. Za nekoliko trenutuka je postao slobodan i vlasnik velike i skupe bašče.

Skromnost navjećeg državnika svoga vremena

Omer b. Abdul-Aziz, emevijski halifa, bio je najveći vladar među ljudima svoga vremena. Vladao je Šamom, Egiptom, Irakom, Arabijskim poluostrvom, sjeverozapadnom Afrikom, Iranom i Horosanom. Islamska država se proširila do granica Indije.

Kada je izabran za halifu ostavio je sav svoj imetak i nekretnine i stavio ga na raspolaganje državnoj kasi. Čak je i ženin nakit dao u državnu kasu. U svojoj skromnosti, zuhdu i strogom načinu života dostigao je stepen koji nisu mogli postići drugi zahidi (ljudi koji su skromno živjeli), a pogotovo vladari i emiri.

Znao je ponekad kasniti na džumu-namaz čekajući da mu se osuši odjeća. Imao je dnevni prihod od samo dva dirhema.

Izbjegavao je grijati vodu na javnoj peći. Gasio bi svijeću koja pripada državi kada bi ga neko upitao:

“Kako si, vladaru pravovjernih? Kako je tvoja porodica?”

Tada bi gasio tu svijeću i tražio svijeću koja je bila njegovo vlastito vlasništvo, ili bi prijatelju odgovarao u noćnoj tmini.

Jedne prilike ušao je u kuću da vidi kako je njegova porodica i da im selam nazove. Međutim, ugledao je da svaka kćerka kada bi se srela sa njim stavljala bi ruku na usta i tako govorila.

Upitao je jednu od njih za razlog takvog ponašanja. Ona se izvinila i rekla da u kući nije našla ništa drugo da jede osim leće i crvenog luka, pa se bojala da ne osjeti njegov miris.

Onda je on zaplakao i rekao:

"Kćeri moje, šta bi vam koristilo da ste obilato večerale, a vaš otac zbog toga bude bačen u Vatru?!"
Onda su one ušutjele i bile zadovoljne tim skromnim životom, iako je njihov otac bio najveći vladar među ljudima u svom vremenu!! Njegovi službenici i podanici uživali su u blagodatima ukusne hrane, skupocjenoj i lijepoj odjeći i ugodnom životu.
Njegova bogobojaznost i skromnost nije bila vezana samo za njega, već je to bila politika koja se općenito provodila. On je od podanika i službenika tražio da budu bogobojazni, škrti prema sebi, a darežljivi prema drugima. Dirhem je vidio kao krv koja ne smije kolati osim venama. Smatrao je da se nijedan dirhem ne bi trebao uzalud trošiti u neke stvari bez kojih se moglo živjeti.
Tako, kada je jedan od njegovih službenika zatražio da mu pošalje papira kako bi na njemu mogao pisati stvari vezane za upravljanje, on mu je odgovorio:
"Kada ti dođe ovo pismo, onda naoštri olovku, sitnije piši, i mnoge potrebne stvari napiši na jednu stranicu. Muslimani nemaju koristi od bespotrebnog govora koji troši njihovu državnu kasu. Es-selamu alejkum."
Jedan od državnih službenika požalio mu se da je državnu kasu snašao manjak i gubitak zbog ukidanja džizje onima koji prime islam, jer po islamu muslimani ne daju džizju, pa mu je rekao:
"Allah, dželle še'nuhu, poslao je Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, da poziva ljude u islam, a nije ga posalo da sakuplja njihove imetke."

Nema potrebe za spominjanjem moga imena

Oni koji su učili od Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, i stasali u okrilju islamskog učenja napravili su mnoga nevjerovatna djela svojom iskrenošću i izbjegavanjem samoisticanja, kao i izbjegavanjem toga da se pročuju i budu hvaljeni. To je još uvijek predmet čuđenja istraživača i generacija onih koji su došli nakon njih .

Ovo je jedna od mnogobrojnih priča o tim ljudima.

Kada su muslimani došli do Medaina, koji je bio prijestonica sasanidske kraljevine (stari Iran), osvojili su grad i zaplijenili najveća bogatstva tog vremena. Sami Arapi, u to doba, bili su obični nomadi i stanovali su u šatorima od kostrijeti.

Nakon što su osvojili grad i dospjeli do ogromnog plijena neki čovjek je prišao vojskovođi muslimanske vojske i predao mu plijen koji je zaplijenio.

Oko zapovjednika je tada bilo nekoliko ljudi, pa su se začudili onome što taj siromašni beduin nosio od bogatstva, te su rekli: "Ovo nikad nismo vidjeli. Ne može se ni približno sa tim porediti ono što mi imamo."

Zatim ga upitaše:

"Jesi li išta od toga uzeo?"

"Tako mi Allaha, da nije Allaha ne bih vam ga donio!" – odgovori on.

Onda su vidjeli kakav je to čovjek, pa su ga upitali:

"Ko si ti?"

“Ne, tako mi Allaha, neću vam reči pa da me vi ili neko drugi hvalite. Ja sam zahvalan Allahu i nadam se Njegovoj nagradi.”
Poslali su jednog čovjeka da ga prati i on ga je slijedio. Raspitao se za njega i doznao da se radi o Amiru b. Abdu-Kajsu.
Istinu je rekao Uzvišeni Allah:
“Iznosili vi to u javnost ili to u sebi krili, pa Allah sve zna.”[16]

---

[16] El-Ahzab, 54.

Junak i borac, milostiv i plemenit

Sultan Salahuddin el-Ejjubi bio je jedno od čuda islama, jedan od Allahovih jasnih ajeta (znakova). Odbio je križarske napade i povratio Kuds, Palestinu i Šam iz ruku križara koji su se borili protiv islama. Spasio je Arabijsko poluostrvo i sveta mjesta od opasnosti pada tih mjesta u ruke neprijatelja islama.

Nakon Bitke na Hittinu, 17. rebi'ul-evvela 583. godine nastupio je momenat koji je sultan dugo iščekivao, za kojim je dugo godina čeznuo i nadao se, a to je osvajanje Kudsa.

Kadi b. Šeddad kaže:

"Kod njega je, Allah mu se smilovao, pitanje Kudsa bilo veće nego što su to brda mogla podnijeti."

Sultan je ušao u Kuds 27. redžeba 583. godine. Nakon 90 godina ta prva kibla gdje je Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, predovodio namaz svim poslanicima u noći lejletu-l-isra'a je vraćena u okrilje islama i zaštitu muslimana.

Ibn Šeddad na drugom mjestu kaže:

"Sultan je bio vrlo human, darežljive ruke, stidan, nasmijana lica prema gostima koji bi mu došli. Plemenito bi se ponio prema onome ko mu dođe, pa makar se radilo i o nevjerniku.

Vidio sam ga kako je kod njega ušao Sajda iz Nazareta. Sultan mu je iskazao poštovanje i ugostio ga, s njim jeo, a ujedno mu je ponudio da primi islam, spomenuo mu neke njegove dobre strane i poticao ga da to uradi."

Sultan je bio plemenit, blaga srca i saosjećajan sa onima kojima je nepravda učinjena.

Na to upućuje ono što kazuje Ibn Šeddad u svojoj knjizi kada kaže:
"Jednom sam jahao bivajući mu na usluzi prilikom susreta sa Evropljanima (križarima). Prišli su nam neki stražari, vodeći jednu ženu mnogo uplašenu, koja je puno plakala i neprekidno se udarala po grudima. Stražar reče:
"Došla je od križara i tražila da iziđe pred tebe, te smo je mi doveli."
Onda je on naredio da se dovede prevodilac koji ju je pitao šta joj se desilo, pa je rekla:
"Muslimanski lopovi su jučer ušli u moj šator i ukrali mi ćerku. Provela sam noć tražeći pomoć sve do ujutro, pa mi je jedan rob rekao:
"Sultan je vrlo milostiv. Mi ćemo te odvesti do njega kako bi od njega tražila svoju ćerku," pa su me doveli tebi.
Ne znam od koga ću je drugo tražiti, ako ne od tebe."
Osjetio je saosjećanje prema njoj, te su mu oči zasuzile. Potom je naredio vojnicima da odu u čaršiju i raspitaju se za djevojčicu ko ju je kupio, da je otkupe i dovedu.
Za njen slučaj je saznao rano ujutro. Nije prošlo puno vremena kad stiže konjanik, a djevojčica mu na leđima. Samo što ju je njena majka ugledala pala je na zemlju, posipajući svoje lice prašinom, dok su ljudi plakali zbog toga što ju je snašlo. Podigla je pogled prema nebu i nešto govorila što nismo razumjeli. Predali su joj njenu kćerku i vratili je u njihov logor."
Umro je nakon sabah namaza u srijedu 27. safera 589. godine po Hidžri.
Ibn Šeddad kaže:
"Sultan iza sebe nije ostavio u svojoj riznici zlata i srebra, osim 47 dirhema i jedan gram zlata.

Nije ostavio iza sebe imanje, kuću, nekretnine, bostane, sela, njive, niti bilo koje druge vrste imetka."
"Nismo mu mogli opremiti dženazu za sve što je posjedovao, a da se nismo zadužili.
Sve što mu je bilo potrebno od odjeće za kefine donio je Kadi Fadl i halalio zbog toga što ga je poznavao."

Odgovor koji je bio uzrokom primanja islama stotina hiljada ljudi

Možda ste čuli, ili ćete uskoro čitati u knjigama koje govore o historiji, vijesti o napadu Tatara na islamsku državu u VII stoljeću po Hidžri koji je izazvao veliki metež i zbrku i potresao čitavu islamsku državu.

Svaka država koju su napali nestala je i uništena. U islamskom svijetu, pored mnoštva državica i vladara, nije bilo onoga ko se mogao suprotstaviti toj velikoj nevolji. Ljude je obuzeo očaj i izgubili su svaku nadu, tako da je nastala i poslovica:

“Ako ti neko kaže da su Tatari poraženi, nemoj mu vjerovati.”

Dovoljne su riječi jednog evropskog historičara da se odslika ta životinjska horda Tatara koja je rušila sve što joj se nađe na putu, a koji o vojskovođi te horde, Džingis-Hanu, kaže:

“On je na svome putu zbrisao iz postojanja svaki grad na koji bi naišao, osim vodenog toka rijeka.

Puste predjele napunio je preplašenim izbjeglicama koji su bili na ivici smrti.

Nakon njegovog prolaska, nikad ni u jednom kraju, koji je bi nastanjen, niko nije ostajao živ, jedino psi, vukovi, sokoli i mačke.”

Sve je bilo moguće u očima ljudi, osim da će Tatari primiti islam, da će prihvatiti vjeru poraženih od kojih, u njihovim očima, nije bilo naroda niti ljudi manje vrijednih.

Međutim, desilo se ono što se smatralo nemogućim. To se desilo Allahovom voljom, a zatim iskrenih muslimana i islamskih učenjaka koji su pozivali u islam.
Ovo je jedno kazivanje o tome.
Togluk Timur kan bio je sin cara Kašgara. Bio je princ koji još nije dospio na očev prijesto.
Imao je svoju zemlju za lovište u koju niko osim njega, njegove pratnje, sluga i dvorske svite nije ulazio.
Vladari su tada bili vrlo ljubomorni na ono što su uzimali kao zemljište za lov. Čuvala je to sa svih strana njihova ljubomora prema časti i ugledu. Pristup tom lovištu bio je zabranjen za sve osim princa i grupe lovaca koji se s njim druže. Za tim mjestom drugi nisu čeznuli, niti u njega ulazili.
Međutim, Allah je već odredio ono što će promijeniti sudbinu vladarske porodice i njenih podanika u Turkistanu, i učiniti da ostave tu zemlju posebno namijenjenu za lov i ljubomoru prema njemu za mjesto vječne sreće, zaštite islama i muslimana i osnivanja velikih i prostranih vladavina koje će se pridržavati islama i uzdizati njegovu zastavu.
Ovo je priča o jednom islamskom alimu (učenjaku) pomoću kojeg su divlji Tatari prešli na islam.
Krenuo je šejh Džemaluddin iz grada koji se zvao Buhara, a sa njim je bila grupa trgovaca.
Nisu znali za tu zemlju koja je bila namijenjena za princa i njegovu dvorsku svitu da love u njoj, pa su, ne znajući, ušli u nju.
Kraljev čuvar je to ugledao i naredio zapovjedniku vojske da ih sveže i dovede ih pred princa. Tatari su inače na Perzijance gledali s prezirom (nepoštovanjem).
Nakon što su ih doveli, uslijedio je razgovor između princa i šejha Džemaluddina:

"Kako ste se usudili ući na to zemljište?!" – upita princ ljutito.
"Mi smo stranci. Ušli smo na nju ne znajući da ulazimo u u privatnu zemlju." – odgovori šejh.
"Kojem narodu pripadate?" – ponovo upita princ.
"Mi smo Perzijanci," –odgovori šejh.
"Pas je skuplji od bilo kojeg Perzijanca," – reče princ.
Tada je Allah nadahnuo šejha da da odgovor koji je porazio osvajače, pobjednike učinio pokorenim, prinčevo srce otvorio za islam.
"Da. Bili smo gori od pasa i jeftiniji od njih, dok nismo prihvatili vjeru istine."
Princ je pao u nedoumice zbog tog odgovora.
Pošto je princ već bio krenuo u lov, naredio je Perzijancu da mu dođe kad se vrati iz lova. Tako je i bilo.
Kada je ostao nasamo sa njim pitao ga je šta to znači i kakva je to vjera. Tada mu je šejh sa zanosom objasnio osnove islama. Prinčevo srce se smekšalo.
Prikazao im je nevjerovanje u Allaha u njegovoj pravoj slici tako da ga je ona potpuno uvjerila u to da je u zabludi i predstavila mu neispravnost njegovog vjerovanja.
Međutim, on mu reče:
"Ako bih sad primio islam, ne bih mogao svoje podanike uputiti na pravi put. Pričekaj malo dok ne preuzmem kraljevstvo mojih predaka, pa mi onda ponovo dođi."
Šejh Džemaluddin se vratio u svoj kraj gdje se puno razbolio. Kada je bio na samrti reče svome sinu Rešiduddinu:
"Togluk Timur će postati veliki vladar, pa nemoj zaboraviti da mu od mene preneseš selam. Nemoj se bojati da ga podsjetiš na obećanje koje je dao."

Prošlo je samo nekoliko godina dok Rešidudin nije krenuo prema kanovom logoru, koji je već bio preuzeo vlast i uspeo se ne prijesto svojih predaka.
Međutim, kako će taj stranac, Perzijanac, naći put da izađe pred njega?!
Rešiduddin je pribjegao jednom lukavstvu. Počeo je učiti ezan jednog dana rano ujutro u blizini carske palače.
Car ga je čuo pa nije mogao spavati. Obuzela ga je ljutnja. Upitao je ko je taj junak sa tako jakim glasom koji ne da caru mira, niti ga je briga za to.
Rekli su mu da je to jedan Perzijanac, stranac, koji iz sveg glasa najavljuje vrijeme svoje molitve, pa uči ezan i klanja. Naredio im je da ga dovedu.
Kada su ga doveli Rešiduddin je prenio poruku svoga oca i podsjetio Togluk Timura na njegovo obećanje.
“Uistinu, nisam zaboravio na njega od kada sam se uspeo na prijesto mojih predaka, ali šta je sa dobrim šejhom? Zašto on sam nije došao?” – upita car.
Rešiduddin ga je obavijestio da je on umro i preselio na vječni svijet. Car je to slušao pun tuge zbog te vijesti i radosti zbog prelaska u novu vjeru. Tada je primio islam i rekao:
“Vjerujem da nema drugog boga osim Allaha i da je Muhammed Allahov poslanik.”
Onda je car počeo svim uglednicima nuditi islam, pa su ga oni primili. Zasijalo je sunce islama i njegovom svjetlošću nestala je tmina. Ljudi su tada u grupama ulazili u Allahovu vjeru.
Tako se islam proširio i među ostalim Tatarima i kraljevskim porodicama zaslugom iskrenih muslimana, islamskih učenjaka i vaiza koji su druge pozivali u islam.
Bilo je onako kao što jedan veliki historičar kaže:

"Oživio je islam iz ruševina i uspio da uz pomoć islamskih misionara privuče te osvajače, koji su ulagali napor da unište muslimane, da prigrle islam."
Odgovor šejha Džemaluddina Togluk Timuru imao je veliku uticaj na širenje islama u velikom djelu divljih Tatara.
Koliko je riječi koje su izrečene kao plod iskrenosti i imana, pa su uz Allahovu pomoć, imale uticaj i porazile mnogobrojne vojske, skršila razna oružja i prekinule dugotrajne borbe!

Allah će nagraditi onoga ko oprosti i izmiri se

Poznate su nam priče vezane za Poslanikovo, sallallahu alejhi ve sellem, vrijeme, zatim za vrijeme ashaba i pravednih halifa i vrijeme nakon njih kada je Allahova riječ bila gornja, a Poslanikov, sallallahu alejhi ve sellem, život i ono čemu je on učio bio je primjer. To je bilo vrijeme kada je dobro bilo cijenjeno, a zastava vjere visoko uzdignuta.

Ovom prilikom ispričaću vam dvije priče iz historije koje su svjetli primjeri vjerovanja i islamskog odgoja.

Radnja se dešava u XIII stoljeću po Hidžri kada je imam Ahmed b. Arfan eš-Šehid (1201-1246 godine po Hidžri) počeo odgajati jednu grupu ljudi u Indiji. Odgajao ih je na temeljima bogobojaznosti i ispravnog vjerovanja, slijeđenja sunneta, ljubavi prema borbi, žrtvovanju na Allahvom putu i pozivanju Allahu, daleko od centara islama koji su doživjeli period u kome su bili iskušani na vjerskom, moralnom i političkom polju.

Trudio se i borio osnovati islamsku vlast koja bi bila poput islamske vlasti za vrijeme pravednih halifa, kako bi u praksu sprovodio islamske propise počevši, od sebe, svoje porodice i cijelog društva.

Navešćemo samo jedan dio iz historije koja je puna neobičnih duševnih preobražaja i napredovanja islama kroz dvije priče.

Ovo je prva:

Posvađao se sluga po imenu Lahori, koji je bio skromnijeg izgleda i brinuo se o konjima boraca na Allahovom putu, sa čovjekom po imenu Inajetullah, koji je zauzimao visok položaj i

ugled kod vladara. Bio je među njegovom najbližom svitom. U toku svađe Inajetullaha je obuzeo žestoki bijes, pa je udario Lahorija takvim udarcem da je odmah pao na zemlju, prevrćući se od bola.
Vijest o tome stigla je do vladara. Vidio je o čemu se radi, pa je prekorio Inajetullaha i rekao mu:
"Možda si se osmjelio na to zbog svoga položaja i ugleda kojeg uživaš kod mene i niskim položajem tog čovjeka, ali neka te to ne zavara! Ti i Lahori ste kod mene jednaki. Nijedan od vas nije bolji od drugog. Ljudi su ovdje došli i okupili se jedino radi vjere."
Njihov problem je povjerio kadiji kojem je rekao:
"Nemoj prema njima biti nepravedan i presudi im onako kako ti Allah nalaže. Ne budi varalicama branilac."
Stvar je bila jasna. Lahori je trebao istom mjerom uzvratiti Inajetullahu i udariti ga kao što ga je on udario, rana za ranu.
Međutim, ljudi su se bojali da bi iz toga moglo proizaći kakvo zlo. Bojali su se da bi to moglo imati loše posljedice.
Mogao bi Inajetullaha obuzeti bijes i napasti Lahorija po drugi put kako bi mu se osvetio. Time bi nastao dodatni problem.
Ljudi su se trudili da odvrate Lahorija od njegovog prava koje je imao i nagovore ga da mu oprosti, nadajući se nagradi kod Allaha, a i da se izbjegnu loše posljedice koje bi mogle nastati. Kadija ga je, također, pokušavao u to uvjeriti.
Ljudi su se trudili da ga urazume. Govorili bi mu:
"Ako mu oprostiš i odrekneš se svoga prava, imaćeš veliku nagradu kod Allaha. Uzvišeni kaže:
"... a onoga ko oprosti i izmiri se, Allah će nagraditi,"[17] zatim:

---

[17] Eš-Šura, 40.

"Strpljivo podnositi i praštati – tako treba svaki pametan postupiti."[18]

Ako ga kazniš, onda ćete obojica biti jednaki i nećeš zaslužiti nagradu.-

Lahori ih jednostavno upita:

"Ako bi iskoristio svoje pravo i osvetio mu se, hoću li imati grijeh?"

"Ne!" – rekoše oni. "Uzvišeni Allah kaže:

"Neće odgovarati onaj koji istom mjerom uzvrati na pretrpljenu nepravdu."[19]

"Onda ću iskoristiti svoje pravo i uzvratiti mu istom mjerom," – reče Lahori.

Tada su ljudi izgubili svaku nadu da će ga uvjeriti. Kadija je doveo Inajetullaha pred Lahorija i rekao mu:

"Evo ti ga, pa ga udari kao što je i on tebe udario. Uzvrati mu istom mjerom."

"Imam li pravo da ga udarim kao što je on mene udario i da mu uzvratim istom mjerom?" – upita Lahori.

"Da." – odgovori kadija.

Ljudi su se uskomešali. Bili su sigurni da će ga Lahori udariti i uzvratiti mu istom mjerom.

Tada Lahori reče:

"O ljudi, budite svjedoci, da mi je kadija dao moje pravo, omogućio mi da mu se osvetim i donio presudu protiv njega.

Sad sam u mogućnosti da se osvetim onome s kim sam se posvađao. Niko me ne spriječava da mu uzvratim istom mjerom,

---

[18] Eš-Šura, 43.

[19] Eš-Šura, 41.

niti se šta ispriječilo između mene i njega. Ne bojim se nikoga da će me spriječiti u tome.
Ali, budite svjedoci, braćo moja, da sam ja oprostio svome bratu (po vjeri) i odustao od svoga prava, uzdajući se u nagradu kod Uzvišenog Allaha i Njegovom zadovoljstvu."
Prišao je Lahori i zagrilo Inajetullaha, privio ga na svoja prsa i rukovao se sa njim.
Ljudi su uzvikivali:
"Allahu ekber! Allahu ekeber "! (Allah je najveći)
Allah te poživio, učinio si pravu stvar, junački podvig."
Tako je Lahori postupio shodno riječima Uzvišenog:
"... i za one koji se odupru ónima koji ih ugnjetavaju. Nepravda se može uzvrtiti istom mjerom, a onoga koji oprosti i izmiri se Allah će nagraditi; On, uistinu, ne voli one koji nepravdu čine."[20]

[20] Ez-Zumer, 40.

Ljudi koji su ispunili ono što su Allahu obećali

Engleski sudija Ajderos sjeo je na stolicu 2. maja 1864. godine u sudnici "Enbale". Pored njega su sjeli četverica savjetnika od uglednih ljudi toga kraja kako bi znao njihovo mišljenje o tom slučaju.
Ispred njih je stalo jedanaest ljudi čija su lica govorila o njihovom plemenitom porijeklu, ugledu i nevinosti. Međutim, oni su smatrani velikim zločincima. Optuženi su da su planirali zavjeru protiv engleske vlasti u Indiji i da su podržavali one koji su pomagali Ahmedu b. Arfanu eš-Šehidu i poznatom borcu za Allahovu vjeru šejhu Isma'ilu Eš-Šehidu, na granicama Afganistana. Optuženi su da su ih pomagali novcem i ljudima koje su tajno slali iz unutrašnjosti grada na neobično mudar način.
Jedni drugima su slali šifrovane poruke. Sabirali bi pomoć od engleskog naroda i slali u pobunjenički centar.
Vlast je za to saznala posredstvom jednog muslimanskog vojnika u engleskoj vojsci. Uhapsili su ih u Bitni, Tehaniseru i Lahoru i osudili. Sada im se donosi konačna presuda.
Sudnica je prepuna posjetilaca. Slučaj je tema o kojoj se raspravljalo na sijelima. Došlo je vrijeme donošenja presude, te su oči napregnuto gledale, uši slušale, srca nervozno kucala, glasovi se umirili i stišali. Sudija progovori glasom punim srdžbe, obraćajući se lijepom, jakom mladiću na kojem se vidjelo da je iz bogatijeg sloja i uglednog porijekla.

“Ti si, Dža’fere, čovjek pametan i učen. Dobro poznaješ državni zakon. Ti si oslonac svoga kraja, ali si svoju pamet i radnu sposobnost utrošio u kovanje zavjere i dizanje revolucije protiv vlade.
Bio si veza za prebacivanje novca i ljudi iz Indije u pobunjenički centar. Tvoj prkos i inat samo se povećavao. Ne možemo potvrditi da si bio pokoran državi. Zbog toga donosim smrtnu presudu. Sav tvoj novac i nepokretna imovina oduzimaju se u korist države. Nakon vješanja tvoj leš se neće isporučiti tvojim nasljednicima, već ćeš na ponižavajući način biti ukopan na groblje gdje se pokopavaju propalice i ološ. Biću sav sretan i zadovoljan kada te ugledam obješenog kako visiš.”
Mladić je to saslušao smireno i dostojanstveno. Nije se promijenio niti uskomešao. Kada je sudija završio sa svojim govorom Muhammed Dža’fer reče:
“Duše i ljudski životi su u Allahovoj ruci. On daje život kome hoće, a uskraćuje ga onome kome hoće.
O sudija, ti nemaš moći davanja života, niti slanja smrti. Ni sam ne znaš ko me će prije od nas dvojice smrt doći.
Allaha mi, ja ne znam, mada strahujem, koga će od nas smrt prvog odnijeti.”
Sudiju je obuzela srdžba, ali je već bacio svoju posljednju strjelicu.
Muhammed Dža’fer bio je radostan kada je donesena presuda. Njegovo lice obasjala je radost, kao da je vidio Džennet, kao da je vidio hurije u njemu i džennetske dvorce. Onda je recitovao stih:
“Ovo je ono što su dani čekali,
nek’ se zavjet kojeg su ljudi Allahu dali ispuni.”

Ljudi su bili zaprepašteni onim što su vidjeli. Jedan engleski oficir po imenu Parisn se približio Muhammedu Džaferu i rekao mu:
“Nikad te nisam vidio takvog kao danas. Donijeta ti je presuda pogubljenja, a ti si radostan i nasmijan?!”
Tada mu Džafer odgovori:
“Zašto da se ne radujem kad mi je Allah dao da poginem na Njegovom putu, a ti jadniče, ne znaš kakva je to slast.”
Sudija je za drugu dvojicu, također, donio smrtnu presudu. Jedan od njih je starac na kojem su se ocrtavali znakovi dobra i pobožnosti. Presudu je primio sav sretan. To je bio Jahja Ali es-Sadik Buri, vođa te grupe.
Drugi je bio mladić na kojem se vidjelo da je iz bogate porodice i veliki trgovac. Bio je porijeklom iz Pendžaba. Njegovo ime je Muhammed Šefi’.
Ostaloj osmerici donijeta je presuda kojom se protjeruju iz zemlje i zabranjuje im se da se više ikada u nju vrate.
Okupljeni ljudi primili su presudu s tugom i žalosti. Oči su zarosile suzama. Suze su tekle. Ljudi i žene su se okupili s obje strane ulice oko zatvora, čekajući one kojima je nepravda učinjena, žaleći za njima.
Došli su do zatvora. Skinuta im je njihova odjeća i data zatvorska.
Svakog od one trojice koji su bili osuđeni na smrt zatvorili su u mračnu i tijesnu samicu do koje nije dopirao svjež zrak. Unutra nije bilo svjetla. Spavali su u užasnoj vrućini.
Sutradan, rano ujutro, stigao je telegram u kome im se dozvoljava da spavaju u zatvorskoj ćeliji.
Čuvari zatvora počeli su za njih praviti vješala na mjestu gdje su ih oni mogli čuti i vidjeti.

Oni su to smireni posmatrali, na bojeći se i ne tugujući.
Što se Jahje Alija tiče, on je bio najradosniji. Kao da je iz želje za Džennetom već bio u Džennetu. Kao da je zbog očekivanja te blagodati, već tu blagodat doživio. Sa zanosom je recitirao stihove.
Recitirao je iste stihove kao i Hubejb kada su ga razapeli na drvo:
"Sve dok kao musliman umirem,
i na Allahovom putu padam, ne brinem se.
To je Boga radi, a On ako želi
rastrgnute dijelove moga tijela će da blagoslovi."
Lica njegovih prijatelja bila su, također, nasmijana i radosna, duše njihove smirene, srca zadovoljna, skrušena prilikom obavljanja namaza. Bili su vrijedni i marljivi prilikom činjenja ibadeta, stalnog činjenje zikra i izgovaranja riječi "subhanallah" (neka je slavljen Allah). Pažljivo su učili kur'anske ajete i sa zanosom recitirali stihove.
Engleski sudija, koji je donio smrtnu presudu toj trojici, iznenada je umro nakon donošenja presude.
Engleski oficir Parisn, koji je uhapsio Muhammeda Džafera i jednom prilikom ga tukao od osam sati ujutro do osam navečer, umro je u ludilu, najgorim načinom umiranja. Bilo je onako kako ih je Muhammed Džafer upozorio.
U zatvor je dolazilo mnogo Engleza i Evropljanki kako bi uživali u mukama tih zatvorenika, zlobno se radujući njihovoj smrti.
Bili su zaprepašteni njihovom radošću i marljivošću. Pitali su ih:
"Kako to da niste tužni, a već ste jednom nogom u grobu?! Samo što vas nisu objesili?"
Odgovarali bi:

"To je zbog toga što ćemo pasti na Allahovom putu, a nema veće blagodati od te."
Nakon toga posjetioci bi se obraćali engleskim vlastima i govorili im o tome šta su vidjeli i čuli. To je engleskim vlastima samo povećavalo njihovu srdžbu. Ali, šta da rade?
Ako bi ih pustili, pustili bi neprijatelje koji su se pobunili protiv države. Oni bi opet radili ono što i prije. Ako ih objese i ubiju učiniće da im se ostvare njihove želje, učiniće ih sretnim.
Englezima je to palo vrlo teško. Nisu bili zadovoljni ni sa jednim od tih rješenja.
Razmišljali su o tom problemu, da bi na kraju našli neko srednje rješenje između pogubljenja i puštanja na slobodu. Jednog dana došao je engleski guverner u zatvor i trojici osuđenoj na smrt pročitao presudu apelacionog suda.
"Zatvorenici, vi želite da budete obješeni i to smatrate žrtvovanjem na Allahovom putu. Ne želimo da vam se ostvare te želje i obradujemo vas. Zbog toga se poništava smrtna presuda i osuđujete se na progon na Sejlanska ostrva uz zabranu ponovnog povratka u zemlju."
Stigli su 8. decembra 1865. godine u Port Bler na ostrvima Indiman.
Šejh Jahja Ali tu je i umro nakon što je proveo dvije godine u činjenju ibadeta, pridržavanju vjere i pozivanju ljudi vjerovanju u Allaha. To se desilo 1284. Godine po Hidžri ili 20. februara 1868. godine.
Što se šejha Muhammeda Džafera tiče, on je pomilovan i pušten na slobodu 22. januara 1883. godine, nakon što je u progonstvu proveo 18 godina.
Istinu je rekao Uzvišeni Allah:

"Ima vjernika koji ispunjavaju zavjet dat Allahu, ima ih koji su poginuli, i ima ih koji to očekuju – nisu ništa izmijenili."[21]

[21] El-Ahzab, 23.

SADRŽAJ

Riječ dvije o izdavaču !

Islamska Omladina Evrope

- Stoji na principima oživljavanja izvornog Islama zasnovanog na Kur`anu i Sunnetu, ne radeći bid`ate (novotarije), ni ti ostavljajući išta od njeg .

- Ispravna islamska akida (vjerovanje) temelj je i osnova svih djela, a tevhidullah (jednoća Uzvišenog Allaha) srž je akide i ibadeta.

- Zastupamo ehlissunnetski i džema`atski pravac, uzor su nam prve najbolje generacije ovog ummeta ( ashabi, tabiini i tabii tabiini,esselefus-salih),a slijedimo priznatu islamsku ulemu koja svoj govor potkrjepljuje dokazima iz Kur`ana i Sunneta.

- Islam je vjera cjelokupnog ljudskog života i nije ograničena samo na ibadete (vjerske obrede).

- Oživljavanje Islama u svim porama života, kako pojedinca tako i zajednice prioritetni je zadatak naših današnjih generacija.

- Cilj nam je pomoći Allahovu vjeru - Islam, zalagati se za nju i uspostaviti Njegove subhanehu we te`ala zakone.

- Islamsko bratstvo je put ka prosperitetu muslimana i njihovom zauzimanju vodećeg položaja koji im i pripada u svijetu.

- Saradnja sa svim muslimanima u mjeri njihovog pridržavanja Kur`ana i Sunneta i ne dijeljenje na partije, stranke i frakcije.